

Lord Luster

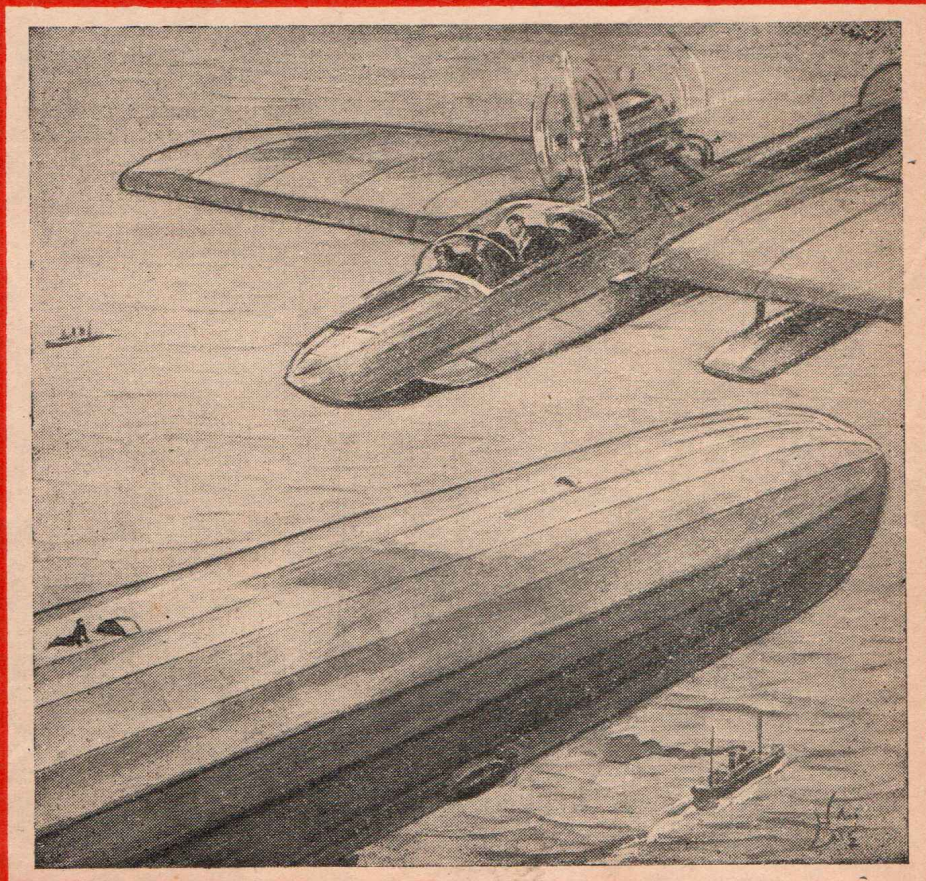
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET MEISJE MET HET GOUDEN HAAR

N° 2559

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het meisje met het gouden haar

HOOFDSTUK I

DE MAN OP DE ZEPPELIN

John Raffles en Charles Brand waren reeds vroeg op pad gegaan en omstreeks negen uur in de ochtend in hun Morris Oxford gestapt, bestuurd door James Henderson, de trouwe chauffeur van de Grote Avonturier. Tegen het lunchuur reeds reed de auto het kleine plaatsje Fossdyke binnen, schilderachtig gelegen aan de westelijke uithoek van The Wash, de grote baai, die begrensd wordt door de graafschappen Norfolk, Holland en Lincoln.

De auto reed langzaam het dorpje door, omdat de toestand van het hobbelige wegdek grote snelheid niet toestond.

Voorbij Fossdyke begon de weg een weinig beter te worden en langzaam te stijgen.

Steeds breder, steeds ruimer werd het heerlijke vergezicht, steeds meer kwam er te zien van het bijna rimpelloze water van de geweldige zeeboezem.

Fossdyke is in de zomer een geliefd badplaatsje, eenvoudig, maar gezocht wegens de schone ligging te midden van de heuvelen en met het kalme water van de baai op korte afstand. Nu echter was het er nog stil en slechts een paar landarbeiders, terugkerend van hun werk hieven even het hoofd op, toen de

grijze wagen voorbijreed.

Boven op de heuvel stopte Henderson tenslotte voor een laag, blijkbaar zeer oud huis, dat naar de bouwde te oordelen, op die stille plek neergezet moest zijn omstreeks het begin van de regering van Karel I.

Het lag midden in een grote tuin, die aan de noordzijde begrensd werd door oude, reusachtige brokkelige muren.

Het was het enige overschot van Primrose Castle, behalve nog een paar brokstukken van een hoektoren. Het lage tamelijk sombere huis, bedekt met een overvloed van wilde wingerd, die tot aan de dakrand reikte, was niet anders dan het voormalige poortgebouw, dat deel had uitgemaakt van het kasteel, voor dit tot aan de grond gelijk werd gemaakt, door de troepen van Cromwell in de strijd tegen Karel's aanhangers.

Zelfs de oude muurbrokken gingen bijna geheel schuil onder een overvloed van onkruid en wilde wingerd, gras en struikgewas en slechts het oog van een geleerde oudheidkenner zou hier nog de vroegere vormen hebben kunnen onderscheiden, een stuk van een poortgewelf, een smal, hoog schietgat, bestemd voor de boogschutters en een gedeelte van een machtige steunbeer.

Ver in de omtrek was geen enkel ander teken van menselijk leven te zien dan dat eenzame, oude huis. Heel in de verte steeg een ijl rookwolkje op en nog verder was het kerktorentje van Fossdyke te zien. Voor het overige niets dan eenzaamheid en stilte.

Brand die reeds was uitgestapt, bekeek het huis en zei, zich glimlachend naar Raffles kerend:

— Dat verfijsje op de luiken heeft het oude kavalje al heel wat opgeknapt, Edward. Het ziet er niet meer zo somber uit, als toen wij het voor de eerste maal te zien kregen.

— Dat was in november, Charles, en het was een donkere triestige dag, zei Raffles. Geen wonder dat het huis ons toen bar tegenviel.

— Ik geloof dat de eigenaar blij was, dat hij het eindelijk weer eens kon verhuuren.

— Geen wonder. De goede man weet

wel, dat het leven hier boven niet zo gemakkelijk is. Alles moet van Fossdyke worden aangevoerd en de wegen zijn erbarmelijk.

Brand keek nog eens om zich heen, Raffles had zeker gelijk; zover het oog reikte was er geen sterveling te bespeuren. Men kon zich hier op een verlaten eiland wanen en toch was een rit van een half uur voldoende om weer de bewoonde wereld te bereiken.

— Het huis is overigens voortreffelijk gelegen voor ons doel, mompelde Brand.

— Als ik het zo zeggen mag, mijnheer Brand, liet de zware stem van Henderson zich horen, dan kon dat oude kasteel zo weggelopen zijn uit een sensatieverhaal van Edgar Wallace. Het bezorgt je kippenvel. Misschien spookt het er wel.

— Als er iets spookt, James, dan is het de geest van Lord Lister, zei Brand zacht met een blik van verering op Raffles, die langzaam naar het oude poortje in de zijmuur was gelopen.

Het slot van de oude gewelfde deur was vernieuwd en men kon het dus weer gebruiken, zoals het in vroegere eeuwen gebruikt werd door de edellieden in hun fluwelen gewaden en de bevallige edelvrouwen met slepende rokken en golvende haren.

Het poortje bleek toegang te geven tot een ruime binnenplaats, die waarschijnlijk een omsloten tuin was geweest, waarvan men later een exercitieterrein voor de bezetting had gemaakt, en die tenslotte een groot grasveld was geworden, bedekt met onkruid en hoog spichtig gras. Er hadden een paar bomen gestaan, maar die waren omgehakt en verwijderd. Bijna aan alle kanten was dit grasveld ingesloten, deels door de zijmuur van het huis, deels door hetgeen er nog over was van de oude kasteelmuren.

— Een uitstekende plek, riep Brand opgewekt uit, zodra hij zich bij Raffles gevoegd had.

— Dat meen ik ook. Ik verzeker je, dat men hier heel wat zou kunnen verdragen, zonder dat er een haan naar kraait. Voeg daarbij, dat niemand ons

hier zou kunnen overvallen, want in de hoek van dit veld zul je de overblijfselen vinden van een eeuwenoude put, die ik heb laten drooglopen, en in verbinding heb gebracht met een natuurlijke schacht, die diep onder de grond doorloopt tot aan de uitlopers van een kleine, geheel uitgeputte kolenmijn, die aan de andere zijde weer uitkomt vlak bij de oever van de zee. Op die plek zijn de rotsen zo steil en hoog, dat men ons onmogelijk zou kunnen bereiken, zodra wij daar eenmaal zouden zijn aangeland.

— Vrees je voor zulk een overval?

— Niet in het minst. Al mijn toebeheidselen heb ik in volkomen afzondering kunnen maken. Trouwens, er viel niet zo heel veel te wijzigen aan onze vlieg-machine. Je zult aanstonds zelf zien, dat de Duivel der Lucht naar het uiterlijk maar weinig veranderd is.

Terwijl Henderson de auto in de kleine garage had neergezet, waren de twee vrienden langzaam het grasveld in zijn volle lengte overgestoken en stonden nu voor een lage schuur van plaatijzer, die er uitzag als een gewone bergloods.

Raffles had een sleutel te voorschijn gehaald en opende hiermede het ingewikkelde slot.

De twee deurhelften zwaaiden open en daar stond, in de schemering van de loods, zwak blinkend, de wonderlijke luchtduivel, het kleine vliegtuig van Raffles, naar zijn eigen tekeningen gebouwd en voorzien van een motor, die eveneens zijn eigen vinding was en waarover hij, behalve tegenover zijn twee trouwe metgezellen, steeds het diepste stilzwijgen in acht had genomen.

Brand keek een ogenblik vol bewondering naar het toestel, waarmee zij vandaag voor het eerst zouden opstijgen.

Een tweetal kabels werden aan kleine, stalen haken voor aan het toestel vastgemaakt en zonder enige moeite trokken de drie mannen de vlieg-machine buiten de loods, die dadelijk weer gesloten werd.

Nu het toestel in het volle licht stond, als een sierlijke, trotse vogel en Brand het nauwkeurig kon opnemen riep hij

plotseling uit:

— Er zijn drijvers aan.

— Ja, Charles, drijvers. Ik ben hiertoe overgegaan, omdat het wel eens nodig zou kunnen zijn, op een rivier of op zee te dalen. Op dit ogenblik zijn de drijvers in het casco van de machine teruggetrokken, maar een enkele ruk aan een hefboom is voldoende, ze naar buiten te doen schieten, tot onder de wielen, die op hetzelfde ogenblik met het gehele onderstel achterwaarts worden omgeklapt. Om het eens mooi uit te drukken: de grote vogel verwisselt zijn poten tegen vinnen. Ik heb de nodige onderdelen in verschillende buitenlandse fabrieken doen vervaardigen en vier dagen waren voor mij en Henderson voldoende, om de drijvers op hun plaats te bevestigen. Maar laten wij nu aan boord gaan. Ik ben nieuwsgierig naar het resultaat.

— Waar gaan we naartoe?

— Onverschillig waarheen. Boven de Noordzee, boven de Middellandse zee; het komt er niet op aan; wij hebben de gehele namiddag voor ons.

Brand had reeds een voet op het draagvlak gezet en stapte in de cockpit, die geheel overdekt kon worden, door middel van een schuivende zoldering, die in twee sponningen ter weerszijden gemakkelijk heen en weer gleeed. Geheel vooraan kon men juist nog recht op staan, maar meer naar het staartgedeelte was dit onmogelijk, en daar waren dan ook de slaappleatsen aangebracht, smalle kribben, zeker niet geschikt voor verwende lieden maar ruimschoots voldoende voor geharde, niet veel eisende mannen.

Dicht achter de plaats voor de piloot, die ruimte bood aan twee personen, bevond zich een kleine kombuis, waar men op een paar elektrische kookplaten een maaltijd kon bereiden. Het werd Brand aldra duidelijk, dat de Grote Avonturier de proefvlucht liever niet wilde maken boven een druk bevaren gedeelte van de Noordzee.

In duizelingwekkende vaart stooft de luchtduivel daarom voort op grote hoogte, zodat er van het land weinig meer te zien viel. Er hing een lichte nevel,

die het voor de aardbewoners in dat deel van Engeland volkomen onmogelijk maakte, iets van de machine te zien.

Steeds verder ging het naar het zuiden en toen Brand een half uur later nogmaals naar buiten keek, zag hij tot zijn verbazing niets anders dan water onder de machine. De nevel was geheel weggetrokken. De hemel was van het puurste blauw. Slechts heel in de verte, onduidelijk, was zo iets als een mistbank te zien en daar moest zich ergens een kust bevinden. Brand boog zich over de kaart en glimlachend wees Raffles hem een punt aan, enige mijlen ten zuiden van Quimper.

De luchtduivel was zoëven over een groot stuk van Bretagne gevlogen, zonder dat Brand er iets van gemerkt had. Het werd hem nu duidelijk, dat Raffles een proef wilde nemen op het woelige water in de Golf van Biskaije, om dadelijk de nieuwe drijvers aan een krachtproef te onderwerpen.

Een ogenblik later reeds toonden zij hun uitstekende eigenschappen. Op een stil gedeelte daalde Raffles tot op vijftig meter boven de zee en trok een hefboom over. Even schokte de machine, er klonk een geluid als een slag en de motor stopte. Sierlijk gleeed de machine neer op de woelige golven. Het toestel voldeed uitstekend aan het doel. Medeïnd met de golven dreef het voort, tot de schroef weer in werking werd gesteld en de machine opsteeg met het gemak van een zeemeeuw, die zich van het water verheft. Wel vijf, zes keer, herhaalde Raffles dezelfde handgreep, verwisselde de wielen met de drijvers en geen enkele keer haperde het mechanisme.

Onder de bedrijven door was de luchtduivel enige honderde mijlen verder gekomen en bevond zich omstreeks twee uur in de namiddag op nauwelijks veertig mijlen ten noorden van Ovieda.

Daar het hier tamelijk druk was met vissersschuiten en vrachtschepen, besloot Raffles, de proeven te staken en steeg tot een aanzienlijke hoogte. Hij zette nog steeds koers naar het zuidwesten en vloog daarbij dwars over de uithoek van Spanje, zodat hij tenslotte

niet ver van Vigo uitkwam.

Juist wilde hij het stuur wenden, om terug te keren, toen Brand, die enige tijd naar buiten had gestaard, hem op de schouder tikte en uitriep:

— Wat is dat toch voor een zonderling voorwerp, daarginds? Ik kan niet uitmaken wat het is. Het bevindt zich zeker niet op de aarde, want daarvan is op deze hoogte niets te bespeuren.

Raffles nam de kijker van Brand aan, bracht hem voor het oog en tuurde lang en aandachtig naar het kleine voorwerp, dat Brand hem had aangewezen.

Na enige ogenblikken zei hij:

— Schuif het zijraampje een weinig omlaag. De dikke ruit belet mij, goed te zien.

Brand schoof de ruit een paar centimeter naar beneden en Raffles bracht opnieuw de kijker voor het oog.

Toen legde hij het instrument terzijde en Brand zag, dat hij de machine een weinig meer westwaarts stuurde. Na ongeveer tien minuten verminderde de afstand zichtbaar, die de luchtduivel scheidde van het geheimzinnige voorwerp, in de vorm van een sigaar, blinkend als aluminium en waarvan de aard onmogelijk langer verborgen kon blijven.

— Het is een bestuurbaar luchtschip, riep Brand opgewonden, na nogmaals door de kijker te hebben gekeken.

— En een heel bijzonder luchtschip, Charles. Een soort zeppelin.

Raffles bleef het luchtschip volgen. Met iedere seconde tekenden de omtrekken van het machtige gevaarte zich duidelijker af. Het zweefde ongeveer driehonderd meter lager dan de vliegmaachine en met een veel geringer snelheid. Binnen enkele minuten kon Brand door de kijker zien, dat er vrij wat drukte scheen te heersen in de grote stuurkajuit. Het was duidelijk, dat men daar de vliegmaachine ook reeds had gezien. Raffles achtte het daarom verstandig zijn snelheid aanzienlijk te matigen. En die maatregel had een zonderlinge ontdekking ten gevolge.

De luchtduivel was het luchtschip genaderd en vloog er nu over heen, op een hoogte van nauwelijks honderd me-

ter en met een snelheid, niet veel groter dan die van het luchtschip. Het was een prachtig schouwspel, zoals het gevaarte zich daar voortbewoog, glinsterend in de zon, onverstoorbaar en gelijkmatig.

Maar iets, een stipje boven het omhulsel van het luchtschip had de aandacht getrokken van Brand. Hij greep snel de kijker, keek er door en riep:

— Er bevindt zich iemand boven op de ballon. Ik zie daar duidelijk een man bewegen, die naar ons opkijkt en uitgestrekt ligt, achter iets dat wel een veiligheidsklep lijkt.

Raffles veranderde de koers, liet de machine een grote boog beschrijven en kwam toen gierend weer opzetten, maar nu veel lager, zodat het toestel bijna heenscheerde over de bovenkant van de Zeppelin.

Brand had goed gezien. Er bevond zich een man, daarboven op de ballon. Het was onbegrijpelijk, hoe een mens het had durven wagen, op deze wijze een luchtreis mede te maken, als het ware hangend tussen hemel en aarde, met bijna geen steun voor handen en voeten. De man lag nu in geknielde houding naast iets, dat inderdaad wel wat leek op een kajuitskap en keek nog steeds naar de vliegmachine op. Het leek wel alsof hij bevreesd was door de onverwachte ontdekking van zijn verblijfplaats. Brand zag hoe hij de vliegmachine bleef nakijken en zich alsdan plat op de ballon neerlegde.

Brand had ondanks de snelheid het gezicht van de man duidelijk gezien, een bleek, breed, hard gezicht, met donkere ogen...

HOOFDSTUK II

BROADWAY

Brand dacht nog enige tijd over de zonderlinge ontdekking na en over de vreemde ontmoeting met het luchtschip en kwam toen als het ware met een schok, tot het besef, dat Raffles recht was door gevlogen inplaats van het stuur naar het noorden te wenden. Te oordelen naar de stand van de zon, hield hij zuidelijker aan.

Van enig land was niets meer te bespeuren.

— Keren wij niet naar huis terug? riep Brand na enige ogenblikken.

— Tenminste nu nog niet, Charles, riep Raffles terug.

— Wat ben je dan van plan? Wat is je doel?

— New York, antwoordde Raffles laconiek.

Brand maakte een gebaar van verwondering. Op zulk een uitstapje had hij zeker niet gerekend. Natuurlijk hadden zij alle drie wel wat geld bij zich, maar volstrekt geen papieren, geen ba-

gage, zelfs geen paspoort. Zodra zij geland waren, zou men hen aanhouden en wie weet, welke moeilijkheden daaruit zouden kunnen ontstaan. Misschien zou men beslag leggen op de vliegmaschine, dat voor Raffles zeer onaangename gevolgen zou kunnen hebben. Men kon wel eens een onderzoek gaan instellen, waardoor zonderlinge dingen aan het licht zouden kunnen komen.

Hij dacht hier nog even over na, toen plotseling de zware stem van Henderson dicht bij zijn oor bulderde:

— Ik geloof, mijnheer Brand, dat mylord doorvliegt naar de Yankees.

Brand wendde zich om en keek in het blozende gezicht van de reus.

— Dat schijnt jij niet zo onaangenaam te vinden, James, zei Brand.

— Waarom zou ik, mijnheer Brand. Waar mylord gaat, daar ga ik, en het geeft nog eens een beetje afwisseling.

Brand mompelde iets voor zich heen. Hij kende dat soort afwisseling. Ameri-

ka leverde meestal niet heel veel aange-
naams en alleen maar gevaren op. Zo-
lang men er op jacht ging, ging het
nog, maar wanneer men met het ge-
boefte van New York en Chicago te
doen kreeg, was het mis en hing het
leven al te vaak aan een zijden draadje.

Er waren hoofdsteden in Europa,
waar Raffles gehaat werd als de pest,
ook de politie zocht hem, maar daar
koesterde men in de grond van hun hart
in zekere zin bewondering voor hem.
Maar het moordenaarsgespuis, de be-
roepsdieven, de handelaars in blanke
slavinnen en al het andere ontuig, dat
onze samenleving verpest en dat im-
mer in John Raffles een zijner felste
en onverbiddelijkste bestrijders heeft
gevonden, kon hem wel met huid en
haar verslinden. Dit alles was echter
nog niets, vergeleken bij de haat die
men de Grote Onbekende in de onder-
wereld van New York en in de misda-
digerskringen van Chicago toedroeg.

Brand wist maar al te goed, dat Raf-
fles geen seconde meer te leven had,
indien hij eenmaal in handen mocht val-
len van het New Yorkse boevenpak.

En nu, alleen maar als gevolg van een
kleine proefneming, als besluit van een
kort plezierreisje, zouden zij weer op-
nieuw naar dat gevaarlijke land gaan,
waar men zo gauw klaar stond met
revolver en dolkmes? Brand kon nog
niet aan dat denkbeeld wennen. Hij
keek naar zijn goed gesneden, echt En-
gelse kleren, naar zijn keurige schoe-
nen. Zij waren in de machine gestapt,
zoals zij de auto verlaten hadden. Zij
hadden zelfs geen revolver bij zich. En
hoe moesten zij daarginds aan het no-
dige geld komen? Wat bewoog Raffles
eigenlijk, om die tocht te ondernemen,
die ondanks alles vol gevaren zou blij-
ken te zijn?

Hij boog zich naar Raffles toe en
riep hem in het oor:

— Wat moeten wij in 's hemelsnaam
in New York uitrichten?

— De landing van het luchtschip bij-
wonen, Charles; dat is zeer belangwek-
kend, antwoordde Raffles. En dit geeft
mij een prachtige gelegenheid, de snel-
heid van mijn verbouwde machine te

toetsen.

— Maar wij hebben geen geld, riep
Brand terug.

— Geld genoeg voor een paar dagen,
die ik daar denk te blijven. En mocht
ons verblijf langer duren, om welke re-
den dan ook; dan kunnen wij gemakke-
lijk genoeg aan geld komen. Grote go-
den, die Yankees hebben zo'n hoop dui-
ten.

— Jawel... maar onze passen? Onze
papieren?

— Beste Charles, niemand zal mij
naar mijn pas vragen, want ik zal er
niemand de gelegenheid toe geven. Denk
je soms, dat wij zullen landen op een
bekend vliegveld? Zo dwaas zal ik heus
niet zijn. Wij zoeken onze oude vriend
Jackson op, de brave boer, die ons al
zo vaak ter wille is geweest, en onze
vliegmachine in een schuur voor ons
heeft bewaard.

Brand gaf het op verder te redene-
ren. Tegen Raffles kon hij toch niet op.

De uren verstreken. Henderson zacht-
fluitend en blijkbaar in het zonnigst hu-
meur, bekokstoofde wat in de kleine
kombuis, dat een lekkere geur ver-
spreidde. Raffles zat onbeweeglijk ach-
ter zijn stuurknuppel, raadpleegde nu
en dan zijn zeekaart, of ook wel het
kompas, de stand van de zon en koerste
kaarsrecht aan op dat verwenste New
York, dat daar zo plotseling op het pro-
gramma was gekomen.

De duivel der lucht legde de afstand
in een ongelooflijk korte tijd af.

Raffles zorgde er voor, dat de kust-
wacht hem en zijn toestel niet te zien
kreeg, noch een van de talrijke vlieg-
tuigen, die de kusten van Amerika be-
waken. Hij steeg dus tot een hoogte
van bijna acht duizend meter en hand-
haafde deze, tot hij veilig de kustlijn
gepasseerd was.

Zodra hij zich boven Bridgeport be-
vond, liet hij de machine een scherpe
wending maken en vloog recht op Mil-
ford aan, een klein dorp, in een der
schoonste gedeelten van Connecticut.

Volgens Amerikaanse tijd was het
nu omstreeks half een. De landarbei-
ders zouden nu zeker hun werk hebben
en daarna wat uitrusten in de schaduw

van een hooiberg of een heg.

Ver in het noorden was een rij hoge heuvels te zien en een paar rivieren en kleine stroompjes kronkelden zich door de dalen. Voor het overige zag het oog niets dan malse weiden, dennebossen en eindeloze akkers, waar het graan in gouden overvloed te velde stond.

Raffles had de snelheid van zijn toestel aanzienlijk gematigd en de machine onderscheidde zich dus hoegenaamd niet van welk ander toestel ook. Men keek er ternauwernood naar. Maar toch nam Raffles de voorzorg de onderscheidingsstekens van zijn toestel een weinig te veranderen naar Amerikaanse wijze, eenvoudig door aan een koord te trekken, dat een met letters beschilderd dun schot op de plaats bracht, waar de oorspronkelijke letters stonden.

Hij was er volstrekt niet op gesteld, dat men zijn toestel als een Engelse machine zou herkennen. Dat zou tot allerlei ongewenste complicaties hebben kunnen leiden en tot ondervraging van de zijde der Amerikaanse douane- en luchtvaartautoriteiten, waarop hij niet gesteld was.

Om diezelfde reden verrichtte hij de landing zeer snel, en bijna ongemerkt. De luchtduivel kwam uit grote hoogte pijlsnel neerschieten en op niet meer dan een paar honderd meter van de grond, trok de machine weer op en landde vlot en sierlijk aan de rand van een onafzienbare prairievlakte, die slechts voor een deel ontgonnen was en die het eigendom was van de oude Jackson, die hem met lijf en ziel was toegedaan.

De machine stond nauwelijks stil, of de oude landsman kwam reeds toelopen uit het lage huis, dat aan de rand van de vlakte stond.

Hij begroette Raffles alsof hij hem pas de vorige dag verlaten had, met een handdruk en een paar woorden. In een ogenblik was alles geregeld. De schuur werd weer ter beschikking gesteld van de zo plotseling aangekomen gast en de oude Jackson riep zijn twee stoere zonen, die zwijgend en hulpvaardig de handen uit de mouw staken en het toestel in de loods rolden, zonder iets te vragen, zelfs zonder om te zien naar

de wonderlijke vriend van hun vader, over wie in het oude boerenhuis maar hoogstzelden en dan nog slechts in enkele woorden werd gesproken. Jackson wist ontegenzeggelijk heel nauwkeurig wie die ongeregelde bezoeker was, aan wie hij leven, eer en vrijheid te danken had, maar hij heeft het nooit laten merken.

De gast uit de lucht was en bleef voor hem Lord Palmhurst, aan wie hij grote diensten bewees, zonder ooit betaling te willen aannemen, zwijgend en bescheiden, maar in zijn hart vervuld met grote dankbaarheid en liefde voor de Grote Avonturier.

Binnen een kwartier was alles afgelopen. De plaatijzeren loods werd zorgvuldig afgesloten en Raffles kreeg de sleutel. Er werden slechts weinig woorden gewisseld. Jackson had Lord Palmhurst en zijn vrienden uitgenodigd tot de middagmaaltijd, hetgeen Raffles echter had afgeslagen; er werd even over de stand van de gewassen gesproken, over de vooruitzichten van de oogst en toen nam Raffles afscheid. Een van de zonen bracht hem en zijn twee metgezellen in de nieuwe Ford van de oude Jackson naar Englewood, een klein plaatsje ten noordwesten van New York gelegen.

Hier nam de jonge boer met een stomme handdruk op zijn beurt afscheid van Raffles, knikte de twee anderen toe en verdween.

De brave jongen had zeker geen tien woorden gesproken, gedurende de gehele rit. Hij behoorde even als zijn vader en zijn broer tot dat zwijgende, stugge, geharde ras van trappers, die weinig zeggen en veel doen.

Van Englewood gaat een elektrische trein naar New York en omstreeks twee uur in de namiddag begonnen Raffles en zijn metgezellen zich in de gewone drukte van Broadway, met een flinke eetlust en op zoek naar een behoorlijk restaurant.

Aldra bleef Raffles staan voor de brede draaideur van een eetpaleis, niet ver van de Pinestreet.

Hij wenkte glimlachend en de drie mannen gingen binnen en zaten een o-

genblik later voor een echt Amerikaanse lunch, overvloedig en voedzaam en toch zodanig samengesteld, dat men binnen een kwartier geheel voldaan weer van tafel kon opstaan.

Zij hadden een plaats gekregen aan een der vensters, want het was reeds laat en konden van daar het drukke ge-woel gadeslaan.

Na enige tijd zei Brand:

— Het is toch een merkwaardige ge-waarwording hier als het ware in het hartje van de wereld te zitten eten. Zou men Broadway niet de kern der wereld kunnen noemen?

— Misschien, Charles, maar dan van een onnatuurlijke, verwrongen wereld. Hier kookt en bruist het zakenleven op een hoogtepunt. Hier oefent de machtige dollar de heerschappij uit. Hier zijn wij niet ver van Wallstreet en daar wordt inderdaad misschien wel het lot onzer onvolmaakte aarde bezegeld. Hier vangt de dans der miljarden aan, hier speelt het orkest, dat de waanzinnige dans om het gouden kalf begeleidt.

Het is daarom niet verwonderlijk, dat de misdaad zich deze plek uitkoos om als giftig onkruid op te wassen, in een bodem, die men zich niet vruchtbaarder kon wensen? Waar geld heerst, daar heersen ook de boze lusten, de begeerte, de afgunst. En daarom is Broadway wat het is: Een heksenketel, een vulkaan, een broeinest van allerlei ondeugden. Zou er wel een natie ter wereld zijn, die hier niet vertegenwoordigd is? Allen keurig gekleed, velen met de kleine browning in hun achterzak, rond flanerend om vannacht als gieren neer te strijken op hun prooi. Want de misdaad is niet langer afzichtelijk en gaat niet langer gekleed in vossen en rafelige broeken. De grootste misdadiger hult zich in dure kleren en is daardoor des te gevaarlijker. Bederf, bedrog haat en afgunst; ziedaar de samenstellende delen van het leven in Broadway. schitterende winkels, mooie vrouwen, dure, glanzende auto's, juwelen en in de aangrenzende zijstraatjes hemeltergende armoede, ziekte en verval.

Raffles zweeg en Brand keek een ogenblik naar het krachtig besneden ge-

laat van zijn vriend, dat nu hard was en waarin de grijze ogen een metalen glans hadden gekregen, de schittering die hem nog altijd vrees aanjoeg, omdat hij wist wat Raffles op dit ogenblik voelde, een alles overheersende haat jegens die rijke bezitters, die harteloos en koud, de arme, zwakke medemens op zijde trappen en over hun lichamen heen voortgaan, naar hun zelfzuchtig doel.

Een tijdlang aten zij zwijgend voort, totdat de aandacht van Brand viel op een paar krantenjongens, die luid roepend de straat doorstormden.

Een enkele wenk was voor Henderson voldoende, om direct op te staan en op straat een van de jongens aan te houden. Deze keek vreemd op, toen hem een Engels geldstuk werd gegeven, hetwelk zovele malen het bedrag overtrof van het blad dat hem werd afgekocht, dat de jongen overtuigd was, een uitstekende ruil te hebben gedaan en vlug met het zilverstukje wegdraafde.

Het blad bleek een uitvoerig relaas te bevatten van de overtocht van het luchtschip, dat Raffles en zijn twee vrienden op zee hadden waargenomen. Men verwachtte het in de loop van de volgende dag te Lakehurst, wanneer de weersomstandigheden gunstig zouden blijven.

Brand keek Raffles glimlachend aan, toen hij het bericht gelezen had en zei zacht:

— Ik voel de grootste bewondering voor de uitvinding van wijlen graaf Zeppelin, maar zij kan het toch niet halen bij onze vliegmaschine. Wij zitten hier nu rustig te eten, terwijl het luchtschip nog een dag reizen voor de boeg heeft. Zullen wij naar de aankomst van het luchtschip gaan kijken, Edward?

— Dat doen we vast en zeker, Charles. En misschien zul je wat vreemd opkijken, als ik daaraan toevoeg, dat ik nog minder nieuwsgierig ben naar de ballon zelf, dan naar de man, die wij boven op het omhulsel hebben ontdekt, of beter gezegd, naar de motieven, die hem hebben kunnen drijven op gevaar van ontdekking, deze zonderlinge reis-methode te kiezen.

— Zo'n reis boven op het omhulsel van een vervaarlijk groot luchtschip moge dan mogelijk zijn, maar men zet ongetwijfeld zijn leven op het spel.

Raffles keek een ogenblik naar buiten, naar het gewoel op straat, naar de gevel van het wereldberoemde Roxy bioscooptheater, wendde toen langzaam zijn gelaat naar Brand en zei afgeme-

ten:

— Ik veronderstel dat er iets achter schuilt.

— Hoe kun je dat denken? vroeg nu Brand verbaasd. Waarom zoek jij er iets bijzonders achter?

— Je vraagt: waarom, Charles? Mijn antwoord luidt: Omdat ik de man ken.

HOOFDSTUK III

LAKEHURST

De volgende dag was het prachtig weer en pas tegen de avond begonnen zich verdachte wolkjes te vertonen aan de westelijke kim, maar toen was het al zeker, dat de overtocht van het luchtschip als geslaagd kon worden aanzien.

Men rekende erop dat het nog voor het vallen van de duisternis zou komen opdagen.

De aankomst van het geweldige gevaarte had het publiek, dat door telegrammen op de hoogte was gesteld, doen toestromen. Onverwacht nog, plotseling doemde het gevaarte op boven de reuzenstad, zilver beglansd door het licht van de zon, die het omhulsel van onderen en van terzijde bescheen, hoog in de lucht, een zeldzame verschijning, geweldig en majestueus.

Nog was de zon niet geheel onder toen het luchtschip boven Lakehurst vaart minderde en toen langzaam, behoedzaam, daar de afstand steeds kleiner werd, de kolossale afmetingen toonde. Driehonderd marinesoldaten, stonden op het onmetelijke landingsterrein reeds klaar, de bruingebrande koppen opgeheven naar dat wonder van menselijk vernuft, dat zich daar zo gemakkelijk en onweerstaanbaar bewoog in de lucht.

Dozijn trossen sterke touwen werden uitgeworpen, stevige vuisten grepen er naar en trokken de ballon nog verder omlaag, die met zich scheen te laten begaan als een goedge reus.

Van de geweldige ballonhal waren de schuifdeuren reeds geopend, het achterste gedeelte van het luchtschip werd naar deze reusachtige loods gericht en langzaam heel langzaam verdween het erin, waar de Europese passagiers verwelkomd zouden worden.

Toen men de deuren begon dicht te schuiven, was het bijna volkomen donker.

Reeds een half uur beschenen de felle booglampen met dikke, melkwitte stralenbundels het uitgestrekte terrein. Pas daarna begon de menigte zich te verspreiden. Een afdeling marinesoldaten was aangewezen om de loods te bewaken en daarbinnen bevonden zich enige leden van de bemanning, die bij het kostbare vervoermiddel zouden achterblijven.

Er waren ook een paar monteurs die bij het licht van looplampen de motoren nakeken, hetgeen niet veel tijd kostte, zodat zij zich ter ruste konden begeven, na twee dagen van vermoeiende arbeid.

Het grootste deel van de bemanning en alle passagiers waren in de klaarstaande auto's gestapt en weggereden.

Het vliegveld van Lakehurst is zeer groot, en in verschillende gebouwen, wachtkamers, kantoren, douaneloodsen en restaurants valt het niet moeilijk, zich ergens achteraf te houden en te verbergen. Dit werd door Raffles, Brand en Henderson ondervonden. Zij stonden

een weinig terzijde van het grote restaurant, waar nog vele bezoekers zaten, ofschoon ook daar de rijen reeds begonnen te dunnen. Er zouden nog een paar vliegtuigen aankomen uit westelijke richtingen en langzamerhand werden de sterkste lichten gedoofd, die pas weer zouden worden ontstoken bij de nadering dezer vliegtuigen.

Boven de deuren van de ballonloods dus juist in het midden, glansde, als een maan, een grote matglazen, elektrische ballon.

Door de hoge zijramen zag men wat vaag licht schijnen. Er waren er tien aan iedere zijde van de loods, op ongeveer zes meter van de grond.

Aan de achterkant, waren, op dezelfde hoogte, nog vijf van die vensters aangebracht, waarvan er een paar half geopend waren, teneinde het weinige gas, dat uit de ballon mocht ontsnappen, gelegenheid te geven om weg te trekken.

Buiten het hek, op de brede verkeersweg die naar New York voert, stonden nog een stuk of tien, twaalf auto's te wachten.

De politie was ingerukt, op een half dozijn manschappen na, die nu voor de loods heen en weer liepen.

Zo werd het tien uur, elf uur en het nachtelijk duister was intens.

— Geloof je dat onze man nog altijd boven op het omhulsel van het luchtschip zit? vroeg Brand zacht aan Raffles.

— Dat misschien niet, maar het is bijna onmogelijk dat hij al kans heeft gezien, de ballonloods te verlaten.

— Maar dan begrijp ik niet, hoe hij kans zou zien die deuren, die elk zeker duizend kilo wegen, te kunnen openen.

— Mijn beste Charles, eenvoudig door op een knop te drukken, antwoordde Raffles schouderophalend. Dat zal hij echter niet wagen, want men zou daarbinnen onmiddellijk alarm maken. Bovendien, de voorzijde van de loods is te helder verlicht en wordt ook te goed bewaakt. Naar mijn mening zal hij dus stellig door een van de vensters trachten te ontkomen, en wel aan onze kant, want die aan de andere zijde worden te

fel bestraald door de krachtige lamp van de lichtmast in de rechter hoek van het vliegveld. Hij zou daar onmiddellijk gezien worden en hij moet dat weten.

— Geloof jij dat hij door iemand verwacht wordt?

— Ik weet het niet, maar ik denk het wel. Een van die geparkeerde auto's zal wel voor hem bestemd zijn en ik reken erop Charles, dat je met je bekende vlugheid hem zult kunnen volgen, zodat je mij later kunt zeggen, waar ik hem zou moeten zoeken. Ik zou niet graag de gelegenheid laten voorbijgaan om de relaties weer aan te knopen met die man die niemand anders is dan professor Owen Shirley. Jij hebt hem minder goed gekend dan ik. Een merkwaardig man, hoogstmerkwaardig.

— Alleen maar merkwaardig? Of is er nog iets anders?

— O, wat dat betreft, zou ik liever in de wildernis plotseling tegenover een ratelslang komen te staan, dan ongewapend tegenover professor Shirley, als ik door het een en ander zijn ongenoegen mocht hebben opgewekt. Hij bezit volstrekt geen geweten en een mensenleven heeft voor hem slechts waarde, zolang het hem voordeel kan opleveren. Hij is fabelachtig rijk. Je zult er later wel meer van vernemen, als ik maar eenmaal weet wat hij hier komt doen. Waarom op zo'n zonderlinge en gevaarlijke manier hij Europa verlaten heeft, waar hij het laatst werd gesignaleerd en waar hij zich hier zal ophouden. Er moet iets van zeer groot belang gebeurd zijn, dat hem aandreef, deze gevaarlijke tocht boven op een ballon te maken, in plaats van een boot te nemen, die hem toch binnen een dag of zes naar de overkant zou hebben gebracht. Als ik zijn spoor terug vind, Charles, dan geloof ik dat onze tocht niet vruchteloos zal zijn geweest, want die man is een ware goudmijn.

— Het aanboren van die mijn zal wel met levensgevaar gepaard gaan, vroeg Brand met een wrange glimlach.

— Nu, een plezierreisje zal het bepaald niet zijn.

— Zou hij je herkennen?

— Dat is zo goed als uitgesloten. Hij

heeft mij tweemaal in zijn leven gezien, en niet tot zijn voordeel; hij wist toen ook, dat hij tegenover Raffles stond, maar ik was onherkenbaar vermomd. Neen, in dat opzicht kan ik volkomen gerust zijn. Als ik hem hier terugvind, dan zal hij een volkomen nieuwe man tegenover zich hebben.

— Maar als hij de loods al verlaten heeft?

— Ik herhaal nog eens, Charles, dat is bijna onmogelijk. Die man is te sluw en te voorzichtig, om zich nodeeloos in gevaar te begeven, ook al heeft hij nog zo veel haast. Hij zou dadelijk gezien worden en dat riskeert hij niet.

Juist op dat ogenblik kwam Henderson terug die een ronde om de kolossale ballonloods had gemaakt.

Hij droeg nu een keurig chauffeurs-uniform, dat Raffles hem dezelfde dag had laten kopen in een der grootse magazijnen van New York, dat van Altman, aan de Fifth Avenue, waar men wel wat anders te doen heeft dan op de gezichten der klanten te letten. Henderson had zijn ogen terdege de kost gegeven en vooral de zijvensters die echter nog alle gesloten waren, goed bekeken.

De klok van het restaurant sloeg half twaalf en nog altijd deed zich niets bijzonders voor. Het restaurant was zo goed als verlaten en de kelners in hun witte jasjes leunden zacht met elkander pratend, tegen het buffet.

— Mylord, zoëven waren alle vensters aan deze zijde dicht en nu zou ik erop durven zweren, dat het vierde van hier op een kier geopend is, zei Henderson, die voor een der vensters had staan kijken.

Raffles keek scherp in de aangeduide richting. En inderdaad meende hij te zien, dat een van de vensters daarboven niet meer geheel gesloten was.

— Ik geloof dat het ogenblik om de handen uit de mouwen te steken gaat aanbreken, Charles, fluisterde hij.

— Maar de man zal toch niet zo dom zijn, zich uit dat raam te laten zakken?

— Waarom niet? Het is nauwelijks zes meter boven de grond en hij heeft natuurlijk wel een touw bij zich.

— Dat bedoel ik niet, zei Brand. Hij moet gezien worden. Het is wel donker, maar er brandt daarginds toch nog altijd een electriche ballon, die haar schijnsel op de zijwand van de loods laat vallen. Ik denk...

Brand voltooide zijn zin niet.

Er klonk een kort knappend geluid, gevolgd door een harde plof, gerinkel van glas; de electriche ballon was gedooft en het glas lag in scherven aan de voet van de lichtmast.

— Knap gedaan, mompelde Raffles. Hij heeft op een of andere manier die lastige lamp uitgeschakeld. Het kan echter ook zijn, dat een van zijn medeplichtigen het heeft gedaan, van achter het hek. Opgelet nu, Charles. Ga jij vast naar de uitgang waar die auto's staan en houd je gereed. Geef acht op een lange magere man met een geel, benig gezicht en donkere, diep in het hoofd liggende ogen. Hij valt vooral op door zijn lengte; denk daaraan.

Raffles had nauwelijks uitgesproken, of daarbinnen in de loods scheen het plotseling levendig te worden.

Wat er nu gebeurde, geschiedde zo snel, dat alles binnen een halve minuut was afgelopen.

Men moest daarbinnen iets verdachts hebben opgemerkt, argwaan hebben gekregen door de plotselinge duisternis, waarin nu de rechterwand van de ballonloods gedompeld was, of de omtrekken van een man zich hebben zien aftekenen tegen de lichte avondhemel; wat het dan ook zij, er klonk daarbinnen een luide vloek, die zelfs buiten gehoord werd, dan de eigenaardige dofte knal van een revolver, en het geluid van een touw of staalkabel tegen de golvende ijzeren wand van de loods.

Op hetzelfde ogenblik kwamen de bewakers in actie. Zij riepen elkander iets toe en er ontstond enige verwarring, die de verstekeling had moeten begunstigen.

Hij was reeds buiten en hing aan een touw. Alleen daar binnen kon men precies weten waar hij was, maar het duurde enige ogenblikken, voor men het deurtje had weten te openen in de reusachtige schuifdeuren, terwijl men ook

nog naar een ladder scheen te zoeken, om tegen het bewuste venster te zetten, dat nu wagenwijd openstond.

Toen de vluchteling eindelijk gezien werd, had hij juist de grond bereikt. Het was op die plek pikkedonker en de agenten, vloekend heen en weer lopend en nog eigenlijk niet wetend, wat er eigenlijk aan de hand was, liepen elkaander min of meer in de weg.

Bij het horen van het schot waren er kelners, monteurs, douanebeambten en wat late plakkers uit het restaurant komen toelopen en terwijl zij de verwarring hielpen vermeederen, begunstigden zij de bedoelingen van de verstekeling.

Een lange man rende met reusachtige sprongen op de uitgang toe, met Brand op zijn hielen.

Maar niet met Brand alleen. Een paar agenten volgden hem en men zag ook wat witte kelnersjasjes als reusachtige verschrikte vlinders heen en weer fladderen.

De lange man kwam veilig door het hek en snelde naar een auto, een grote wagen, waaruit een scherp, doordringend gefluit had geklonken. Raffles wilde juist door het hek glippen, toen een reusachtige agent, die waarschijnlijk geloofde met een heel komplot te doen te hebben, hem vastgreep, hem achteruit duwde en het hek voor zijn neus

wilde dichttrekken.

Het was op dit ogenblik, dat Henderson die vlak bij hem stond, een kleine stoot in de zijde kreeg van Raffles, deze zachte wenk onmiddellijk begreep en aanstonds op krachtige wijze ten uitvoer bracht.

De agent maakte een soort salto mortale, getroffen door wat hij naderhand op het politiebureau met koppige hardnekkigheid beschreef als een ijzeren staaf, zodat de weg vrij was. Alleen echter voor Raffles en Henderson, die nu maakten dat zij bij hun auto kwamen.

Toen smakte het hek dreunend dicht voor een troep opgewonden schreeuwende en gesticulerende lieden.

Van Brand was toen echter niets meer te bespeuren.

Die was, snel als een haas, uit het gezicht verdwenen. De auto, waaruit het schelle gefluit had geklonken, was er nog een van oud model met de bagagekoffer door middel van riemen op het achterstel bevestigd. Daarin was de lange man met het sluike zwarte haar, het gele gelaat en de diepliggende, donkere ogen gestapt. Brand had zich geen moment bedacht, maar was boven op de bagagekoffer gesprongen en daar de chauffeur juist op het gaspedaal drukte, bemerkte deze van de vrachtvermeerdering niets.

HOOFDSTUK IV

DE ACHTERVOLGING

Een rit achter op de bagagekoffer van een auto behoort zelden tot de aangename ontspanningen, maar in dit geval trof Brand het al heel slecht want de wagen reed met grote snelheid en ieder ogenblik dreigde hij van zijn zitplaats te vallen.

Daarenboven moest hij in een heel ongemakkelijke houding blijven, want het noodlot wilde, dat de auto een ovaal achtruitje had, zodat hij stellig zou gezien worden, als hij zich oprichtte en de man daarbinnen het in zijn hoofd mocht krijgen, langer naar buiten te kijken dan wenselijk was.

Een paar malen zag Brand het smalle, magere gelaat schimachtig even voor het kleine raampje verschijnen, als wilde de passagier zich overtuigen dat hij niet door een politieauto gevolgd werd.

De chauffeur werkte mee in die mate, dat hij herhaalde malen van richting veranderde, nu eens over asfalt reed, dan weer over hobbelige keien, die Brand duchtig door elkander schudden.

Reeds na een kwartier was er van achtervolging dan ook geen sprake meer. Brand begreep nu het nut van Raffles' instructie. Zelfs de Grote Avonturier zou er niet in geslaagd zijn met zijn gehuurde auto, die zijn beste dagen gekend had, de wagen van Shirley te volgen door het warnet van straten en dwarsstraten, waarin de auto zich al spoedig bevond.

Hoe lang de rit precies duurde had

Brand naderhand onmogelijk kunnen zeggen, maar het moest op zijn minst een uur zijn geweest, daarvan was hij zeker. De auto had inmiddels het hartje van New York bereikt, was over de Manhattan Bridge gereden, en volgde nu over enige afstand Flatbush Avenue. Van dat ogenblik af was Brand echter volkomen de weg bijster. Na enkele minuten wist hij helemaal niet meer waar hij zich bevond en het stond alleen voor hem vast, dat hij zich aan gene zijde van East-River bevond.

Nu en dan zag hij in de verte de aanlegsteigers, dan weer de auto langs eindeloze rijen pakhuizen rijden. Hij was blijkbaar in een industriewijk en begon zich af te vragen, wat Shirley hier in 's hemelsnaam te zoeken had, toen de chauffeur plotseling een smalle, morsige straat inreed, daar de vaart verminderde en ten slotte stopte. Het was de Pineapplestreet, zoals naderhand zou blijken. Op dat tijdstip had Brand niet het minste besef daarvan. Hij wist alleen dat hij zich in een zeer vuile, smalle, slecht geplaveide en zeer donkere straat bevond.

Het huis waarvoor de chauffeur had gestopt, was hoog, smal en blijkbaar zeer oud. Geen van de vensters was verlicht.

Het stond op de hoek van Pineapple Street en een pikdonker slop, waarin zelfs een kat ternauwernood iets zou kunnen zien.

De auto stond nog nauwelijks stil, of Brand liet zich van zijn ongemakkelijke zitplaats glijden, dankbaar, dat hij er heelhuids afgekomen was en verborg zich zo goed mogelijk tussen de achterwielen.

Het was een tamelijk gevaarlijke schuilplaats, maar Brand had nu eenmaal niet veel keus. Zijn instinct waarschuwde hem, dat hij zich in een gevaarlijk avontuur had begeven en dat professor Shirley er niet uitzag als een man, die hem rustig zijn weg zou laten gaan, als hij hem eenmaal ontdekt had.

Hij hurkte zodanig neer, dat hij door de spaken van het achterwiel de voordeur van het huis in het oog kon houden en nam voor alle zekerheid zijn pas gekochte revolver in de hand, vast besloten om er zich van te bedienen, als het nodig mocht zijn.

Shirley was reeds uitgestapt, maar begaf zich niet naar de huisdeur, doch liep regelrecht het slop in, vergezeld door de chauffeur, met wie hij op fluiserende toon een paar woorden wisselde. Brand, die zijn taak reeds voleindigd waande, met de ontdekking van het huis, waarvoor de auto geparkeerd stond, moest met een zucht erkennen, dat hij nog niet aan het einde van zijn beproevingen was.

Niemand kon zeggen waar dat slop op uitliep. Hij moest dus nog verder gaan en zien waar Shirley bleef.

Hij kroop nog wat verder onder de wagen en keek door de wielspaken het slop in, maar het was zo stikdonker dat Brand tot zijn spijt volstrekt niets kon onderscheiden. Hij hoorde alleen maar de zachte, voorzichtige schreden van de twee mannen.

Voor de rest heerste er in deze wijk volkomen stilte.

Politieagenten waren er niet. Misschien waren er verderop, dichterbij hier viel niets van dien aard te bespeuren.

Eensklaps hield dat geluid van de voetstappen op en Brand zag, hoe plotseling een klein lichtje opvlamde, blijkbaar van een sigarettenaansteker.

De chauffeur hield het in de linkerhand en had in de rechter iets, dat

Brand echter onmogelijk kon onderscheiden.

Wel zag hij bij het vlammetje, dat de twee mannen waren blijven staan, op ongeveer acht meter van de ingang en aan de zijde waar zich het oude, sombere, donkere huis bevond.

Wat zij er deden werd hem een ogenblik later duidelijk, want er kraakte iets en het volgende ogenblik waren de twee mannen aan het gezicht onttrokken.

Brand begreep dat er ergens een deur geopend moest zijn. En nu zag hij ook wel in, dat de chauffeur in de rechterhand een sleutel had gehad.

Er verliep nauwelijks een seconde en toen werd het vlammetje weer zichtbaar. Het verlichtte deze keer alleen de chauffeur. Professor Shirley was verdwenen.

De chauffeur trok de deur dicht, doofde zijn aansteker en begaf zich snel naar zijn auto. Hij nam plaats achter het stuurwiel en Brand wierp zich plat voorover en prees zich gelukkig, dat de wagen, hoog op de wielen, over hem heen reed, zonder hem te deren.

Hij sprong onmiddellijk overeind en liep snel het slop in, in de hoop, dat hij de deur nog geopend of slecht gesloten zou vinden.

Hij vond echter ternauwernood de deur terug, bij het licht van zijn zaklantaarn.

Een ogenblik overwoog Brand, zijn taak nu maar als geëindigd te beschouwen en Raffles in de eerste de beste drugstore die nog open mocht zijn, telefonisch op de hoogte te brengen van zijn ondervindingen, maar zijn nieuwsgierigheid en de vrees, dat professor Shirley toch nog niet aan het einde van zijn reis was gekomen, door het binnengaan van deze deur, deden hem van besluit veranderen.

Nog in de loop van de vorige nacht had Raffles zich, uitstekend vermomd, in het bezit weten te stellen van een vrij volledige verzameling lopers.

De collectie was wel niet te vergelijken bij zijn schitterende uitrusting, welke hij te Londen placht te gebruiken, maar was toch ruimschoots voldoende voor het doel.

Hij had Brand deze bos lopers in de hand gedrukt, met een veelbetekenende blik en Brand begreep, dat het ogenblik was aangebroken, om er gebruik van te maken.

Niet zonder een tikje trots constateerde hij dat het tamelijk eenvoudig slot zich reeds overwonnen moest verklaren, toen het geluid van de weggrijpende auto nog niet eens geheel was verstomd.

Hij doofde onmiddellijk zijn zaklantaarn, zodra hij de deur geopend had, ging naar binnen, trok de deur heel voorzichtig en zacht achter zich dicht en bleef staan om te luisteren.

In het begin hoorde hij volstrekt niets maar toen drong een heel zwak gedempt geluid tot hem door, namelijk het geluid van regelmatige voetstappen, maar op een zo verre afstand, dat hij niet kon uitmaken waar zij vandaan kwamen.

Voor zover hij kon nagaan, moest hij zich nu toch bevinden in het smalle, hoge huis, dat op de hoek van Pineapple Street en het slop stond.

Toch was het duidelijk, dat de man, of de mannen die daar liepen, zich op verre afstand moesten bevinden. Dat kon ook niet anders, want er was toch zeker wel een volle minuut verlopen, tussen het ogenblik waarop Shirley was binnen gegaan en dat, waarop Brand het slot had weten te openen.

De gang was weliswaar donker, maar er heerste een flauwe lichtschemer, waarvan hij niet aanstonds de herkomst begreep.

Toen ontdekte hij, dat dit lichtschijnsel in de gang drong door de openstaande deur van een of ander vertrek.

De gang zelf was maar heel kort, nauwelijks drie meter en eindigde tegen een blinde muur.

Door een openstaande deur ging nu Brand met zijn browning in de hand een ledig armoedig gemeubeld vertrek binnen dat slechts een enkel venster had en waarschijnlijk uitzag op een binnenplaats. Het was nu met een dik gordijn afgesloten.

Op een ruw houten tafel in het midden brandde een kaars in een blaker.

Tot zijn verwondering hoorde Brand

de zich verwijderende voetstappen, nu weer een weinig duidelijker.

Toch had dit vertrek maar een enkele deur en daar was hij zoëven door binnen gekomen.

Het stond echter vast, dat hier zoëven mensen geweest waren, getuige de brandende kaars en de geur van Egyptische sigaretten, die hem ook in de neus was gedrongen, toen Shirley het portier van de auto opende om uit te stappen.

De zonderlinge ballonreiziger was dus zonder twijfel hier geweest, de vraag was alleen waarheen hij zich had begeven? En hoe hij het vertrek verlaten had?

Door het venster stellig niet, want dan was het onmogelijk, dat hij nog voetstappen hoorde; achter dat venster was de binnenplaats. Bovendien voelde Brand door het gordijn heen, dat het stevig gesloten en van een luik voorzien was.

Plotseling viel zijn oog op de schoorsteenmantel. Deze was tamelijk ruim en er stond geen kachel of haard in. Er stond een ijzeren rooster in, bestemd om er houtblokken in te stoken, maar werd blijkbaar in het geheel niet meer gebruikt. Gehoor gevend aan een plotselinge ingeving stapte Brand over het haardijzer, bukte zich diep, deed een stap vooruit en kon zich toen oprichten, want hij stond onder een wijde rookleiding.

Vreemd genoeg was er geen spoor van roest te bespeuren. Vlak voor zich had hij een ijzeren deurtje, dat wijd open stond. Het was ruim anderhalve meter hoog en de onderkant ervan bevond zich ter hoogte van zijn borst. Het was duidelijk dat men die onderkant onmogelijk kon zien, als men niet, zoals hij gedaan had, onder de schoorsteen ging staan. Klaarblijkelijk hadden degenen die dit deurtje waren doorgegaan, het niet de moeite waard geacht, het dadelijk weer achter zich te sluiten.

Brand hoorde nog altijd de voetstappen, maar nu heel zwak. Hij behoefde zich maar op te hijsen en op zijn polsen te steunen, om zijn knie te kunnen

zetten op de vloer van een gang, die vlak achter dat ijzeren deurtje begon.

Hij bedacht zich niet lang en hees zich op, hetgeen een bagatel was voor een atleet van zijn lenigheid en kracht.

Hij ging de gang in en liep snel en onhoorbaar voort, bij het sterk gedempte licht van zijn zaklantaarn, dat hij vlak voor zijn voeten liet schijnen.

Hij wist dat hij nu gevaar liep ieder ogenblik door een onzichtbare hand te worden neergeschoten, maar hij moest toch kunnen zien in deze hem onbekende gang.

Het kwam hem voor dat hij wel een minuut of vijf, zes zo had voortgelopen terwijl de vloer van de gang nauwelijks merkbaar daalde, toen hij plotseeling iets meende te horen, zijn lantaarn doofde en ingespannen luisterde. Het was alsof er ver af een deur geopend werd.

Daar het echter stil bleef ging hij verder. Nadat hij een eind voetje voor voetje had afgelegd, knipte hij zijn lantaarn weer aan.

En al weer had zijn instinct hem gered. Als hij nog een enkele stap had gedaan, zou hij zonder twijfel van een steile stenen trap vlak voor zijn voeten zijn gevallen.

Zonder dralen ging hij de trap af. Hij voelde nu als bij ingeving dat hij het doel van zijn tocht bijna bereikt had.

Hij kwam aan een zijgang waar licht brandde en in die gang zag hij een fraai bewerkte deur, die zoëven geopend en weer gesloten werd.

Op de vloer van de gang lag een dikke Perzische loper, waarover Brand zich niet weinig verwonderde. Zijn verbazing nam nog toe, toen hij aan weerskanten van de deur kostbare porseleinen vazen op voetstukken zag staan.

Brand had te veel verstand van echt Chinees aardewerk om niet dadelijk te zien, dat hij hier tegenover een paar uiterst kostbare stukken stond.

Vlak voor de deur luisterde hij in gebogen houding, maar daar hij niets hoorde, waagde hij het de kruk om te draaien.

Op het ogenblik dat de deur open-

ging dacht hij er nog aan, terug te keren, maar zijn gespannen nieuwsgierigheid behield de overhand.

De deur was niet op slot en bleek toegang te geven tot een ruime vestibule, zoals men die zou kunnen aantreffen in het herenhuis van een of ander vermogend man.

De fraaie parketvloer ging hier en daar schuil onder zware meubelen en kostbare Perzische kleden. Er stonden schemerlampen, die van onder hun zijden kappen een zacht licht verspreidden.

Er stonden enige marmeren afgietsels, getuigend van een verfijnde smaak en bij een zware ebbenhouten tafel, waarop een telefoontoestel stond, stonden een paar dik gepolsterde, lederen clubstoelen.

Niet alleen de inrichting, maar ook de grootte van die vestibule verbaasde Brand ten zeerste. Rechts voerde een brede trap met treden van glanzend hout naar deze op. Zonder te aarzelen liep Brand op die trap toe en ging deze op. Hij bereikte een brede galerij, waarop enige deuren uitkwamen. Achter een daarvan hoorde hij zachte en opgewonden stemmen. Hij stak de hand reeds naar de deur uit, toen hij zich bedacht, de brede gang wat verder inliep en bleef staan voor een andere deur.

Deze was gesloten, maar binnen enkele ogenblikken had hij met een van zijn lopers deze deur weten te openen. Hij stond nu in een donker vertrek, dat blijkbaar fraai gemeubileerd was; hij bemerkte dat hij onder de voeten een dik tapijt had, dat het geluid van zijn schreden dempte. Hij waagde het erop licht te maken.

Het bleek, dat hij zich in een groot boudoir bevond, dat zonder twijfel door een elegante vrouw gebruikt werd.

Kristallen flacons op ebbenhouten tafels, zachte kussens op brede rustbanken, kostbare poppen, zonderling uitgedost, meubelen, met damast overtrokken, de wanden bespannen met zijde, van onderen betimmerd met rozenhout, kostelijke beelden op zuilen van marmeren onyx, dit alles omgaf hem als een zaal in een museum.

Binnen enkele seconden had Brand dit in zich opgenomen. Toen sloop hij op een verbindingsdeur toe en opende deze heel voorzichtig, met zijn browning nog altijd in de hand na eerst weer zijn lantaarn te hebben gedooft.

Door een kier van een zwaar gordijn, dat in brede plooiën voor de deur hing, kon hij zien en horen.

En wat hij zag en hoorde, vervulde hem met de grootste verbazing.

iv

v

vi

vii

viii

ix

x

xi

xii

xiii

xiv

xv

xvi

xvii

xviii

xix

xx

xxi

xxii

xxiii

xxiv

xxv

xxvi

xxvii

xxviii

xxix

xxx

xxxi

xxxii

xxxiii

xxxiv

xxxv

xxxvi

xxxvii

xxxviii

xxxix

xl

xli

xlii

xliiii

xliv

xlv

xlvi

xlvii

xlviii

xlvix

xlvi

HOOFDSTUK V

HET MEISJE MET HET GOUDEN HAAR

Brand wierp een blik in een ruim vertrek van een enigszins zonderlinge bouworde. Hij zag er eigenlijk in neer, want hij stond niet op dezelfde hoogte als de personen, die zich in het vertrek bevonden en waarvan de vloer ongeveer twee meter lager was dan die van het boudoir, waar hij zich nu ophield.

De deur waar achter hij stond, gaf toegang tot een soort gaanderij, die aan drie kanten om het vertrek heenliep, ter breedte van bijna een meter en omgeven van een fraai bewerkte ballustrade.

Brand kon, vanwaar hij stond, nog juist de deur zien, waarachter hij het opgewonden stemmenrumoer had gehoord en verder het begin van een der twee trappen, die van de gaanderij naar beneden voerden.

Die gaanderij had enigszins de vorm van een hoefijzer. Vensters had het vertrek niet, waaruit hij concludeerde dat het onder de grond gelegen moest zijn. Er brandden enige lampen, zodat hij kon zien, dat de kamer was ingericht als slaapvertrek.

In het midden van het boven beschreven hoefijzer, op een lage verhoging en juist onder de toegangsdeur van de gang, stond een fraai gebeeldhouwd lelikant.

Een meesterhand moest het versierd hebben, met beschilderde panelen, het beeldhouwwerk, waaraan de draperieën van kostbare, zwarte zijde en kant wa-

ren opgehangen.

Rondom de verhoging stonden vier mannen en een vrouw en op het podium, naast het bed, stond professor Shirley.

Lang voor Brand dit alles goed in zich had opgenomen, was zijn aandacht getrokken door de vrouw, die op het bed lag, wasbleek en met gesloten ogen.

Zij was van een zeldzame schoonheid. De trekken waren regelmatig en herinnerden aan die van een Grieks beeld. De haren waren half lang geknipt en lagen in een overvloed van gouden krullen om het marmarbleke voorhoofd en op het sneeuwwitte kussen.

Nog zelden had Brand zulk haar gezien, zo overvloedig, zo natuurlijk en van zulk een glans, als levend goud.

Maar tevens zag hij, dat die vrouw, een meisje nog naar het scheen, stervende was. Zij lag daar zo roerloos, alsof het leven haar reeds had verlaten. Slechts een laken bedekte haar, maar de fraai, gevormde sneeuwwitte armen lagen onbedekt op het dek.

Een ogenblik dwaalde de blik van Brand af naar een der handen. Het fonkeken van een grote smaragd aan haar pink had zijn oog getroffen.

Dat duurde slechts een ogenblik, want als gebiologeerd moest hij kijken naar dat gelaat als van smetteloos marmer, dat daar zo stil neerlag te midden van de gouden weelde der lokken. Deze smetteloze figuur stak nog meer af door de onmiddellijke nabijheid van de

zwarte gedaante van Shirley.

Hij stond daar roerloos; alleen zijn blikken leefden.

Hij stond rechtop naast het bed en keek strak neer op het stervende meisje. Hij had zijn spitse kin in de hand gesteund en de punt van zijn elleboog in de kom van zijn hand.

De stilte in de kamer hield de zenuwen zo zeer gespannen, dat het bijna onverdraaglijk was, na dat verwarde, opgewonden stemmenrumoer van zoëven.

Toen klonk ineens een hese, fluisterende mannenstem:

— Om godswil, professor, stel ons gerust. Zeg dat gij haar redden kunt. De jongens kunnen haar niet missen. Wij kunnen niets uitrichten zonder haar. Gij weet dat beter dan wie ook. Wij zijn er zeker van, dat ze vergiftigd is, met een van uw eigen middelen. Daarom hebben we u gevraagd, hier te komen. Omdat gij de enige zijt die het tegengift kent.

Shirley wendde langzaam zijn blik van de stervende af en richtte die op het gelaat van de spreker. Toen zei hij, langzaam en stroef:

— Ik ken het tegengift, maar voor de toepassing zal het, helaas, te laat zijn. Zelfs het vervoermiddel, dat ik gebruikte, ging te langzaam. Ja, als ik de beschikking had gehad over de vliegmaschine, die ons voorbijvlood, over het toestel van die vervloekte Raffles...

Een ogenblik was het Brand alsof zijn hart stil stond.

Hij had zeer duidelijk alles kunnen verstaan, wat er gezegd was en de stem van Shirley was hard en ruw, toen hij de laatste woorden uitsprak.

Raffles was dus herkend. Tenminste had Shirley moeten begrijpen, dat de vliegmaschine, die daar, zonder enig bericht in de bladen, de overtocht waagde en met zulk een weergaloze snelheid vloog, geen andere kon zijn dan die van de man, die hij blijkbaar als zijn doodsvijand beschouwde.

Misschien had hij nog wel getwijfeld, maar het zonderlinge voorval bij de uitgang van het vliegveld, toen men hem als het ware de behulpzame hand had

geboden om veilig weg te komen, had hem nader tot de waarheid moeten brengen.

Hoe het ook zij, Shirley meende met zekerheid te weten, dat de Grote Avonturier hem was voorgegaan naar New York. Hoe moest hij hem haten, bij het besef, dat hij zelf, indien hij in de vliegmaschine had gezeten, bijtijds zou zijn gekomen, om die jonge vrouw daar te redden.

Brand had haar inmiddels herkend. Hij wist nu wie zij was.

Zij kon niemand anders zijn dan Het Meisje met de Gouden Haren, een der gevaarlijkste en stoutmoedigste leden van een wijd vertakte misdadigersbende, die oorspronkelijk in Chicago haar hoofdzetel had gehad, maar nu hoofdzakelijk in New York opereerde.

De politie had het gevaarlijke meisje destemeer te duchten wegens zijn onvergetelijke schoonheid en zijn charme. Men had haar zelfs in handen gehad, maar niet langer dan enige uren; toen had zij met een enkele glimlach en een blik uit haar ogen een cipier weten om te kopen, die zijn plicht verzaakte en de deur van de cel voor haar ontsloot.

De man was natuurlijk op staande voet ontslagen, maar daarmee had men Goudhaar zoals zij genoemd werd, niet terug.

Brand begreep nu ook de betekenis van dit weelderige, onderaardse verblijf dat voor een koningin leek te zijn ingericht. Miss Goudhaar moest voor enige tijd aan de circulatie onttrokken worden en verdwijnen. En nu hadden haar vrienden haar die gedwongen gevangenschap zo aangenaam mogelijk gemaakt.

Brand wist ook, dat zij het in de loop van enkele maanden tot aanvoerster van een der grootste afdelingen der bende had gebracht.

Hij begreep dat iemand getracht had, haar uit de weg te ruimen door middel van vergif en wel een soort van vergif, dat door die lange, zwarte bandiet daar scheen te worden vervaardigd en waarvan hij alleen het tegengift kende en wist te bereiden. Van daar die haast, om op het eerste telegrafische bericht naar New York te komen; het leven van

Goudhaar was uiterst kostbaar, naar het scheen.

Dit alles was hem nu duidelijk, maar nog veel duidelijker was voor Brand het grote gevaar, waaraan hij nu bloot stond. Als hij gezien werd, was zijn lot bezegeld. Men zou hem zonder enig vermoedsbezwaar doden en zijn lijk in de rivier werpen, tot aas voor de vissen.

Hij besloot dus de verstandigste partij te kiezen en aanstonds deze gevaarlijke plek te verlaten om rapport uit te gaan brengen aan Raffles.

Hij wendde zich dus van het gordijn af en sloop onhoorbaar naar de gangdeur.

Nadat hij ongeveer tien passen had gedaan, ontstak hij zijn zaklantaarn, maar, helaas, een seconde te laat.

Zijn voet stootte tamelijk onzacht tegen een zware stoel en het noodlot wilde, dat dit meubel niet op een vloerkleed, maar op de parketvloer stond.

Het verschuiven van hout op hout was voldoende om Charles Brand, de vriend van de Grote Avonturier dicht bij het einde van zijn aardse loopbaan te brengen.

Het geluid was natuurlijk gehoord, beneden klonk een waarschuwingskreet, onmiddellijk daarop naderden snelle schreden, zodat Brand niets beters wist te doen, dan zijn aftocht te verhaasten en naar de gangdeur te snellen. Hij rukte deze open en stond meteen tegenover vier mannen, die zoëven de slaapkamer door de andere deur verlaten hadden.

Hij besepte dat het met hem gedaan was en besloot, zijn huid duur te verkopen.

Eenmaal kon hij zijn revolver afschieten en met goed succes, want hij trof een van die kerels in de borst.

Voor hij voor de tweede maal kon vuren was een andere man hem van achteren als een tijger op de rug gesprongen en alleen diens gewicht reeds ontwapende hem en maakte hem machteloos.

Een van de mannen in de gang wilde juist zijn revolver afschieten, toen er uit de kamer een scherpe, bevelende stem klonk.

— Weg die revolver, Burt. Bind hem

en goed stevig, dat is ruimschoots voldoende.

Het volgende ogenblik zag Brand zich beroofd van zijn browning, zijn ellebogen werden naar achteren gewrongen en een blijkbaar geoefende, deskundige hand bond zijn armen met slechts een paar meter touw zo stevig op zijn rug samen, dat hij aanstonds voelde, volkomen weerloos te zijn.

Hij was natuurlijk even geschrokken, maar had dadelijk zijn kalmte herkrengen en staarde onbevreesd in het gelaat van de man, die hem voorlopig het leven had gered.

Een der mannen had het elektrische licht aangedraaid en de kamer was nu daghelder verlicht.

De man die het bevel geroepen had, was professor Shirley. Hij kwam langzaam naar Brand toe, met zijn handen in de zijde gesteund en een sombere gloed in zijn ogen, waarover zich de ruige wenkbrauwen welfden.

Brand zag onmiddellijk, dat Shirley hem had herkend. Hij had niets aan zijn gelaat veranderd, sedert hij had plaats genomen in de vliegmaschine, op de binnenplaats van het kasteel bij Fosdyke in Engeland. Vliegtuig en stuurballon waren elkander op nauwelijks tien meter gepasseerd en Shirley scheen, zeer scherpe ogen te hebben.

Zijn gelaat vertrok, zijn kaken bewogen zich knarsend en toen begon hij langzaam te spreken:

— Zo... zo... dat is een zeer eigenaardig weerzien, waarde heer. Uw naam als ik verzoeken mag?

— Och, noem mij maar, zoals u goeddunkt, antwoordde Brand schouderophalend. Wat doet een naam ertoe? Noem mij Brunt, of Drunt of Grunt, zoals gij wilt.

— Goed, dan zal ik je Brunt noemen. Eigenlijk hebt gij gelijk wat doet een naam ertoe. Daarenboven, vrees ik dat gij hem nog slechts kort zult dragen. Waar is John Raffles?

De vraag was zo plotseling gesteld en op zulk een woeste toon, dat Brand er een ogenblik door van zijn stuk werd gebracht.

Hij herstelde zich echter spoedig en

antwoordde luchtig:

— Ik ben geen gedachtenlezer, waarde heer. Om duidelijker te zijn: Ik weet het niet.

Het gelaat van Shirley nam een dreigende uitdrukking aan en hij hernam, nog wat dichter op Brand toetredend:

— Ja, die praatjes kennen we, je wilt het niet zeggen? Het is goed. Weet je wie wij zijn?

— O, jawel.

— Dan is je misschien bekend Mister Brunt, dat wij soms zeer krasse middelen gebruiken om de waarheid uit iemand te persen?

— Sterker nog, ik heb met die middelen kennis gemaakt, antwoordde Brand kalm.

— Welnu, dan zal ik je in de gelegenheid stellen, de kennismaking te hernieuwen, zei Shirley, met een grimmig spotlachje.

Brand had zich nooit op gelijke hoogte gesteld met Raffles, maar het moet erkend worden dat hij zich goed hield. Hij kende de martelwerktuigen, waarvan dit wrede uitvaagsel zich bediende, om dingen te weten te komen, die men wilde verzwijgen, werktuigen, ontleend aan de duistere middeleeuwen en aan de barbaarse Chinezen, ware meesters op het gebied van foltering. Hij voelde alleen een ogenblik een ijzige koude rilling over zijn rug lopen, maar hij wist zich te beheersen en zei koel:

— Gij kunt met mij doen wat gij wilt. Geloof je dat een vriend van Raffles, die naam waardig, hem zou kunnen verraden? Scheur mij in stukken, bind mij op het rad, tracht mij uit te hongeren, gij zult uit mijn mond niets horen.

— Bravo Charles. Ik had niets anders van je verwacht.

De heldere stem, komend van de zijde van de gang, had volkomen rustig maar met vaste stem deze woorden geuit.

Brand wendde zich met een ruk om en slaakte een kreet van schrik en van blijdschap tegelijk.

Boven de hoofden der bandieten uit zag hij twee andere, hem dierbare, wel bekende.

Daar stonden Raffles en Henderson naast elkander, ongewapend naar het scheen, en op de voet gevolgd door wel een stuk of twaalf mannen, die door elkander spraken en hevig gesticuleerden totdat de bevelende stem van de doodsbekle Shirley, dreigend beval:

— Stilte, jullie daar. Hiernaast ligt Goudhaar te sterven en jullie durven zo'n lawaai te maken? Wat heeft dit alles te betekenen? Wie is die man?

— Sta mij toe, dat ik mij voorstel. Ik ben John Raffles en de vriend van deze heer, antwoordde de Grote Avonturier kalm en beleefd, terwijl Henderson ruim baan voor hem maakte door een paar kerels tamelijk onzacht terzijde te duwen, zodat Raffles onbevreesd en bedaard en alsof hij een salon binnentrad, zijn entrée de chambre kon maken. Brand kon nog altijd van verrassing geen woord uitbrengen.

Hij begreep niets, maar dan ook helemaal niets van deze plotselinge verschijning.

Shirley had een stap achteruit gedaan en er verscheen een vals licht in zijn ogen, die als in zegepraal schitterden.

Toen gingen zijn blikken van Raffles naar Brand en hij zei langzaam zich tot de laatste wendend:

— En jij zei, schurk, dat je niet wist waar Raffles was?

— Hij wist het inderdaad niet, professor Shirley, antwoordde Raffles rustig. De zaken zijn anders gelopen, als wij verwachtten. Het is louter toeval, dat ik hier ben, heus waar. De zaak is, dat wij de auto terug zagen, die u en mijn vriend hier brachten, dat is alles. Wij herkenden onmiddellijk het nummer en het uiterlijk. Onmiddellijk beving mij de lust, mijn vriend, die daar in zulk een ongemakkelijke houding staat, hulp te gaan bieden. Eerlijk gezegd, kreeg ik berouw, dat ik hem geheel alleen op onderzoek had uitgezonden, want ik ken zijn nieuwsgierigheid, die hem dikwijls verder voert, dan goed voor hem is.

— Maak het kort, beval professor Shirley nors. Gij wilt toch niet zeggen dat mijn chauffeur mij verraden heeft

en u de weg heeft gewezen?

— Niet met opzet, maar de arme drommel moest wel. Hij had geen keus, zei Raffles op vriendelijke toon. Gij moogt hem volstrekt geen verwijten maken, hij kon werkelijk niet anders. Ik heb nog nooit een zo volgzaam sujet gehad, die zo vlug de bevelen opvolgde, die ik hem gaf, natuurlijk na hem in slaap te hebben gemaakt. Gehypnotiseerd, heeft de brave vent ons hierheen gereden, als het ware tot voor de deur en als hij intussen geen aanrijding heeft gehad, dan slaapt hij nu nog.

Het gelaat van Shirley vertoonde een dreigende uitdrukking, toen hij tussen de tanden siste:

— Schurk, durf je de spot met mij te drijven?

— Geen haar op mijn hoofd dat er aan denkt, verontschuldigde Raffles zich. Ik weet wie gij zijt. Maar het is werkelijk zo gebeurd. Alleen wat daarop volgde verliep niet zo vlot. Wij waren nauwelijks binnen of een hele benede van wel vijftien, twintig man viel ons op het lijf. Dat gij er nu maar een stuk of tien ziet heeft een bijzondere reden. Gij moet dat maar aan deze reus hier vragen. Ik geloof dat gij vijf van de tien kerels, die hij onder handen heeft gehad, nog wel zoudt kunnen gebruiken, om eenvoudige boodschapjes voor u te doen. De rest is, vrees ik, voor

langere tijd uitgeschakeld. Zij liggen ergens bij de deur. Gij moet ze terugvinden, als gij gaat kijken.

Het gelaat van Shirley was nu vreselijk om aan te zien. Het was afschuwelijk vertrokken en zijn stem die klonk hees, de woorden kwamen met moeite over zijn lippen, toen hij uitbarstte, zich tot de mannen wendend, die Raffles en Henderson hierheen hadden gebracht:

— En jullie hebben die mannen in het leven gelaten, stommelingen. Zijn jullie dan oude wijven geworden? Jullie hebt hen ontwapend en zij vertonen geen schram? Weg met hen, naar de kelder en maakt er onmiddellijk een einde aan. Alle drie.

De mannen in de gang bewogen zich niet en een hunner zei, met een schichtige blik in zijn ogen:

— Ik zou het nog wat aanzien, meester. Natuurlijk zou hij als een zeef doorschoten zijn, als hij geen reden had opgegeven en een heel goede reden ook.

Shirley maakte een gebaar van woede, maar Raffles zei rustig:

— Die man heeft volkomen gelijk, professor. Ik kocht ons beider leven met een kleine toezegging. Ik zal de zaak zeer kort en duidelijk stellen. Luister dus goed. Als ik sterf, of deze man hier, of mijn vriend die daar staat, dan sterft Goudhaar onherroepelijk ook.

HOOFDSTUK VI

GESTRAFT VERRAAD

Het bleef na deze woorden enige ogenblikken zo stil in het vertrek, dat men inderdaad een speld had kunnen horen vallen.

Het was duidelijk aan Shirley te zien, dat hij onmiddellijk de betekenis van die woorden had begrepen. Hij was ook de eerste die weer sprak, een bevende hand naar Raffles uitstrekte en zei:

— Jij gelooft, John Raffles, dat je Goudhaar kunt redden?

— Ja, en ik geloof het niet alleen; ik weet het zo goed als zeker.

— En dat, terwijl ik zelf moet erkennen, te laat te zijn?

— Dat heeft er niets mee te maken.

— Wie heeft je verteld, dat zij hier lag te sterven?

— Ook dat hoorde ik van de chauffeur. Hij vertelde mij alles wat ik weten wilde. Ik ben op die manier heel wat op het spoor gekomen, maar dat is nu de zaak niet.

— Ken jij het vergif, dat iemand haar heeft toegediend, iemand, die overigens al voor eeuwig rust op de bodem van East River, met vijftien kilo oud roest om de nek?

— Ik ken dat vergif, het is het uwe, professor Shirley.

— En, weet je dat ik de enige ben, die kennis draag van het tegengift?

— Op één na. En die ene ben ik, professor Shirley. Ik vlij mij, dat er op deze aarde niet veel giftmengers rondlopen, of ik ken hun methode. Ik weet

ook dat in dit geval zelfs uw tegengift niets meer kan uitwerken. Goudhaar heeft op zijn hoogst nog anderhalf uur te leven, tenzij ik haar help. Gij zult nu wel begrijpen, waarom deze heren hier mij niet aanstonds naar een andere wereld hebben geholpen? Want met alle eerbied voor uw kennis professor, gij zult moeten erkennen, dat gij u niet in staat acht, de vrouw in de kamer hiernaast, met uw eigen middelen te genezen.

Dat erken ik, zei Shirley op doffe toon. Maar omdat ik haar niet kan genezen, daarom kan niemand het. Gij evenmin. Het is grootspraak, om uw veiligheid te kopen.

— Als gij dat standpunt inneemt, dan is er maar één middel om u te doen inzien, dat het een verkeerd standpunt is. Gij hebt het immers in uw macht, u te overtuigen van de waarheid van mijn bewering. Ik kan dat stervende meisje tot het leven roepen, omdat ik uw middel ken, maar gij zult spoedig een besluit moeten nemen, want over twee uren zou zelfs ik niet meer in staat zijn, haar te redden.

Professor Shirley vocht blijkbaar een zware strijd met zich zelf uit. Aan de ene kant lag in de weegschaal zijn haat jegens Raffles, die hem in verschillende hoofdsteden van Europa de voet had dwars gezet en in de andere schaal lag het belang van de bende van Het Kwade Oog, die dit meisje niet kon missen, die

door haar schoonheid heiligen zou hebben verleid en talrijke vrienden heeft onder de politie, tot zelfs onder de allerhoogst geplaatsten.

De inwendige tweestrijd was hevig maar duurde niet lang. Toen vroeg Shirley, Raffles met zijn blikken doorborend:

— Wat zijn uw voorwaarden?

— Luister, Shirley. Ik moet mij het nodige verschaffen, om het middel samen te stellen, dat haar kan redden. Ik moet ook een lancet hebben en verder enige verbandmiddelen. Ik zal Goudhaar genezen en gij zult mij en mijn vrienden, zonder ons een haar te krenken, vrijuit laten gaan. Verder stel ik de voorwaarde, dat al deze mannen hier aanwezig, moeten verdwijnen...

— Gij begrijpt zelf wel, dat dat niet kan. Er moet een voldoende aantal blijven om u in het oog te houden, hernam Shirley vastbesloten.

— Goed... maar niet meer dan drie, zei Raffles. Dat kan geen bezwaar zijn, aangezien wij zonder vuurwapens en zij gewapend zijn.

— En als gij faalt? Als zij onder uw handen sterft? vroeg Shirley.

— Wel, daarop kunt gij zelf het beste antwoord geven. Wij zijn machteloos, niet waar? Zeg mij eens, Shirley, wat zoudt gij gedaan hebben, als ik het niet in handen had, die kleine duivelin te redden?

— Dan zou ik je zonder pardon en het allerliefst met eigen hand hebben neergeschoten, antwoordde Shirley, zonder zich een ogenblik te bedenken.

— Aha, dat is tenminste duidelijke taal, riep Raffles uit. Wij weten nu, hoe wij tegenover elkaar staan. Laat ik u dan op mijn beurt zeggen dat ik dat kind van de duivel, die giftslang hiernaast zonder veel gewetenswroeging eigenhandig zou hebben opgeknoopt, aan een stevig touw, als de omstandigheden mij gunstiger waren geweest. Nog nooit heb ik mij aan een vrouwenleven vergrepen, maar met Goudhaar zou ik een uitzondering hebben gemaakt. Ik durf zeggen en ik weet dat zij tot degenen behoort, die een gehele stad kunnen verpesten, die men moest uit-

rukken als giftig onkruid. Ziedaar, nu weten wij, hoe wij tegenover elkander staan. Gij behoeft alleen maar te zeggen of gij mijn voorstel aanneemt of niet?

— Goed; ik neem het aan. Schrijf op wat gij nodig hebt en het zal worden gekocht.

— Neen. Ik zelf moet gaan. Een ander kan niet verkrijgen, wat ik nodig heb, en ik wil mijn geheim niet prijsgeven.

— Dan zullen twee van mijn mannen je vergezellen.

— Ook dat niet. Ik ga alléén of ik ga in het geheel niet.

Shirley stond wederom in tweestrijd.

— Goed, zei hij tenslotte, maar denk wel dat deze twee mannen hier blijven en er onverbiddelijk aangaan, als je binnen een uur niet terug bent.

— Aan een half uur heb ik genoeg, antwoordde Raffles schouderophalend. En, denk erom, allen verlaten dit on-aardse hol, of Goudhaar sterft.

Professor Shirley scheen een ogenblik te aarzelen, maar aldra maakte hij een bevelende beweging:

— Ga dan, maar denk erom, dat het leven van deze twee mannen in jouw hand ligt. Je hebt zelf je ultimatum gesteld, en gezegd, dat een half uur voldoende is. Daar houd ik onverbiddelijk aan vast. Ben je over precies een half uur niet terug...

Raffles liet Shirley niet eens uitspreken, maar trad haastig op Brand toe, om hem de hand te drukken en sprak vlug enige woorden op zachte toon, in een voor anderen volkomen onverstaanbare taal. Hij klopte Henderson op de schouder en was het volgende ogenblik verdwenen.

Henderson en Brand kregen onmiddellijk bevel in een hoek van de kamer te gaan zitten. Zes mannen, allen gewapend, namen tegenover hen plaats, en in die houding wachtte men, zonder dat er ook maar een enkel woord gewisseld werd. Slechts nu en dan sloop een der bandieten onhoorbaar naar de tussendeur, om een blik te werpen op het marmerbleke gezicht van de roerloze vrouw op het praalbed.

Zo verliepen twintig minuten. Twintig minuten, die een eeuwigheid leken. Shirley wierp nu en dan een blik op zijn polshorloge en Brand zag een uitdrukking van duivelse haat opkomen in zijn lang, benig gelaat. Aan een der wanden hing een klok, die Brand van de plek, waar hij zat kon zien, en het leek hem, alsof de wijzers zich bewogen met een angstaanjagende snelheid. Hij wist dat Raffles zijn woord zou houden, zelfs al was er zijn leven mee gemoeid. Maar hoe gemakkelijk kon er in een stad als New York niet een ongeluk gebeuren. Een lichte aanrijding kon voldoende zijn, er kon een botsing plaatshebben.

Er ontbraken nog drie minuten aan het vastgestelde halve uur. Henderson maakte onwillekeurig een kleine beweging en dadelijk klonk een scherpe bevelende stem:

— Verroer je niet, of we zullen je de moeite van het wachten besparen.

Een paar bandieten keken grijnslachend en veelbetekenend naar hun revolver. Shirley was doodsbleek, maar vastberaden. Wat bekommerde hij zich om deze twee mannen? Wat kon het hem schelen, of zij stierven of leefden? Als Raffles niet op tijd was, dan moest Goudhaar sterven en dat was het enige wat enig belang had.

Nog één minuut...

Brand richtte zich zo hoog mogelijk op. Zijn houding was trots en zelfs uitdagend. Hij wilde zich een waardig leerling tonen, een echte vriend van de Grote Avonturier, die ook met een lach om de lippen gestorven zou zijn.

Nog dertig seconden. De revolvers gingen langzaam de hoogte in. Op dat ogenblik klonken er snelle voetstappen, de deur werd opengegooid en Raffles verscheen op de drempel, met verwarde haren en zo bleek als Brand hem nog nooit gezien had.

Hij slaakte een diepe zucht van verlichting, liet een kort lachje horen en zei:

— Dat is, geloof ik, net op het nipper-tje, heren. En het is de schuld van één van je eigen mannen, Shirley. Hij en twee anderen, die bij de ingang stonden wisten niet wat ik kwam doen en

wilden mij niet toelaten. Ik stond op hete kolen, want ik had mij reeds verlaat, omdat ik niet aanstonds kon vinden wat ik nodig had. Aan de ene kant het leven van mijn twee vrienden, aan de andere kant dat van drie schurken, die zelfs de galg niet waard zijn. Gij zult begrijpen dat ik niet heb geaarzeld bij die keuze. Zij waren u waarschijnlijk van nut; zij waren misschien goede volgelingen.

Shirley slaakte een doffe kreet en zijn ogen bliksemde.

— Heb jij die mannen gedood? vroeg hij, nauwelijks hoorbaar.

— Twee zullen het hoekje omgaan, maar de derde is misschien nog te redden, als er gauw hulp geboden wordt, maar ik geloof niet dat het de moeite zal lonen.

— En je was ongewapend? riep Shirley.

Er verscheen een glimlach om de lippen van Raffles toen hij zei:

— Dat was ik, toen ik hier voor het eerst kwam; ik was het niet meer, toen ik opnieuw binnen kwam.

Hij stak de hand in zijn zak, nam er een kleine revolver uit en wierp deze op de vloer.

— Er zijn drie patronen verbruikt, zei hij onverschillig. Maar laten wij nu verder geen tijd verloren laten gaan. Ik heb een kom schoon water nodig, een weinig azijn en verder stilte, volkomen stilte. En allen weg, zoals ik heb gezegd.

Shirley stond hem een ogenblik zwijgend aan te kijken, met ogen die van machteloze woede en haat letterlijk gloeiden en zei toen:

— Het is goed. Je zult je zin hebben. Ik zal vier mannen aanwijzen, die hier moeten blijven, behalve ik zelf natuurlijk. De anderen zullen gaan.

Er was een loerende uitdrukking in zijn ogen en Raffles zag dat heel goed, hij zei echter rustig:

— Ja... zoals afgesproken.

De bandieten gingen snel en zwijgend de kamer uit, op vier man na, gewapend met revolvers, die Shirley snel had uitgezocht. Raffles zelf sloot de deur achter de vertrekkenden. Toen werd haas-

tig alles bijeengebracht, wat er nodig was. Bijna allen schenen goed de weg te kennen in die zonderlinge, onderaardse woning van de Koning der Misdaad.

Raffles vulde een kom met water, schudde er de inhoud in leeg van een paar pakjes, voegde er enige druppels bij van een donkerbruine vloeistof, die hij uit zijn zak haalde, uit een flesje dat hij in een houten kokertje had meegebracht. Nadat dit alles vermengd was en op een klein gaskomfoor een weinig was verwarmd, ontstond een dunne, stroperige, lichtbruine vloeistof.

Het was zo doodstil in de slaapkamer, dat men niets hoorde dan de zachte schreden van Raffles, als hij heen en weer liep. Shirley stond het dichtst bij het bed op de verhoging. De vier bendeleden stonden in een kring op enige afstand, met hun revolver in de hand. Brand en Henderson stonden nog wat verder in de kamer. Raffles had zijn jas uitgetrokken en zijn overhemdsmouwen opgestroopt.

Met het lancet, dat hij uit een metalen etui had genomen, trad hij op de stervende toe en lichtte een van de armen op. Die arm was net zo blank, maar ook net zo zwaar als marmer.

Er kwam een strakke uitdrukking op het gelaat van Raffles toen hij zei:

— Het is de hoogste tijd. Zij staat reeds op de drempel van de eeuwigheid. Nu nog één vraag, Shirley, wat waarborgt mij dat gij mij en mijn vrienden

vrij uit zult laten gaan, als ik slaag?

— Mijn woord, antwoordde Shirley kortaf.

Raffles keek hem heel even met een zonderlinge blik aan en zei:

— Nu, dat moet mij voldoende zijn.

Hij had het lancet in zijn vingers en maakte met een vaste, zekere hand, een kleine insnijding in de linker arm, vlak bij de oksel, waar een der grote slagaderen loopt. Er kwam geen druppel bloed te voorschijn.

Toen zoog Raffles in een klein injectiespuitje met stompe punt een weinig van de lichtbruine vloeistof op, drukte het spuitje vrij diep in de gemaakte wonde en ledigde daarin de gehele inhoud. Toen trok hij het als zilver glanzende spuitje voorzichtig terug en keek met strakke blik neer op het gemaakte wondje.

Er verliepen enige minuten onder een doodse stilte.

Toen verscheen er op de rand van de insnijding iets als een heel klein, lichtrood blaasje. Het barstte, als een kleine zeepbel en werd gevolgd door een druppel, niet groter dan een speldeknop en van een dieper rood.

Het was bloed.

Toen klonk de stem van Raffles in de stilte:

— Goudhaar zal genezen. Zij zal blijven leven.

Over het nog steeds marmerbleke gelaat van de patiënte liep een lichte siddering.

HOOFDSTUK VII

DE OPERATIE VAN GOUDHAAR

De aanwezigen keken verlicht op. Er was een einde gekomen aan de bijna ondraaglijke spanning.

Het was alsof zich een zucht loscheurde uit de borst van Shirley, toen hij zich heenboog over de vrouw en zag hoe het leven langzaam maar zeker terugkeerde in haar lichaam.

Een der bandieten knipperde verdacht met zijn ogen en kreeg daarover een kleur van schaamte, terwijl hij woedend in zich zelf vloekte. De tweede, jong nog, dacht er niet aan zijn ontroering te verbergen en liet zijn tranen de vrije loop.

Raffles wierp hem een koele, minachtende blik toe.

Dat waren dezelfde kerels, die een oude, brave vrouw kalm zouden vermoorden om in het bezit te komen van een paar dollars en die nu sentimenteel tranen vergoten, omdat een slecht, gevaarlijk schepsel aan de dood ontrukkt was.

Raffles reinigde rustig het injectiespuitje en zei op kalme toon:

— Ik zou u raden de inhoud van die kom zo spoedig mogelijk weg te doen en er niet met uw handen aan te raken, want het kleinste schrammetje aan een van uw vingers zou u de dood brengen. Het is heilzaam voor vergiftigden en het is een dodelijk vergift voor de gezonden.

Met een bleek gezicht nam een van de kerels de porseleinen kom en ging er mee het vertrek uit.

Shirley, die zijn blikken nog niet van Goudhaar had afgewend, draaide nu langzaam zijn gelaat naar Raffles toe, en vroeg:

— Hoe lang denkt gij, dat het zal duren, voor zij volkomen genezen is?

— Binnen drie uren kan zij geheel hersteld zijn.

— Moet die wonde niet verbonden worden? vroeg hij aan Raffles.

— Als ik dat deed, zou ik alles weer bederven. Het bedorven bloed moet gelegenheid krijgen weg te vloeien. Dat zal haar wel wat verzwakken, maar gij hebt niets anders te doen dan haar rustig te laten liggen. Binnen een paar uur kunt gij de wond reinigen en verbinden.

— Kijk, ze opent de ogen, riep de bandiet uit, die nog altijd stromen tranen vergoot. Goudhaar, herken je ons?

Inderdaad had de vrouw eensklaps de ogen opgeslagen.

Nog zelden had Raffles zulke mooie ogen gezien, buitengewoon groot en van het diepste blauw, dat hij nog ooit aanschouwde. Maar heel diep binnen in spookte een gevaarlijk duiveltje, dat zag hij eveneens, een kleine satan, die diezelfde ogen hard kon maken als het lemmet van een stalen mes, meedogenloos wreed.

De patiënte keek eerst nog een weinig verwilderd rond, werd beurtelings kalm en ongerust, deed toen een vruchteloze poging zich op te richten, haar lippen bewogen zich, zonder dat er enig geluid over kwam en toen vroeg zij, nauwelijks verstaanbaar:

— Wat is er toch met me? Waarom lig ik hier? Wie is die man?

— Mooie Dolly heeft je willen vergiftigen, Goudhaar, zei de sentimentele bandiet. Je was bijna het hoekje omgegaan. Ik zou het niet overleefd hebben.

Het gelaat van het meisje veranderde plotseling. Er kwam iets tijgerachtigs in de grote ogen en zij siste:

— Dat serpent? Dus zij was het? Waar is ze nu? Dat ik haar mijn dolk in haar keel kan stoten.

— Dat is niet meer nodig, zei een van de andere mannen bedaard. Ze ligt al op de bodem van de rivier.

— Jammer, kwam het fluisterend over haar lippen. Heel jammer, ik had het dolgraag zelf opgeknapt.

— Dat is een charmant meisje, mompelde Henderson op zachte toon, zodat alleen Brand hem kon verstaan. Bestaan hier nog galgen, mijnheer Brand?

— Voor zover ik weet, nergens meer, James.

— Dan zeg ik op mijn beurt: jammer, erg jammer. Maar gelukkig is de elektrische stoel er nog. U mag het niet oververtellen, maar als ik mylord was geweest, zou ik die meid eenvoudig hebben laten vertrekken naar de plaats waar ze thuis hoort. Ze was al een aardig eindje op weg.

— En wij, Henderson, zouden gelegen hebben op dezelfde plek, waar mooie Dolly nu ligt.

— Ik ben er niet zo zeker van, dat dit toch niet zal gebeuren, mijnheer Brand, zei de reus heel zacht. De tronie van die magere schobbejak daar naast het bed bevat mij volstrekt niet. Als ik ooit een verraderlijk schurkengezicht heb gezien, dan zie ik er nu een.

— En daarom raad ik je aan, nauwkeurig acht te slaan op wat hier voorvalt. Wij moeten ons gereed houden, om in actie te komen, als het moet.

— Wat mij betreft, ik sloeg er 't liefst dadelijk op los, mijnheer Brand.

— Bedwing je ongeduld nog wat. Alles loopt misschien goed af, James.

De patiënte had intussen haar ogen onafgewend gevestigd gehouden op Raffles, die zijn overhemdsmouwen had neergeslagen en bezig was het injectie-spuitsje en het lancet zorgvuldig in de etui's te bergen.

— Wie is die man? vroeg zij nu nog eens.

De stem van Shirley klonk spottend en zijn ogen flikkerden, toen hij ironisch zei:

— Laat ik je in kennis mogen brengen met Mr John Raffles, liefje. Hij

schijnt een goed geneesheer te zijn. Hij heeft je een middel toegediend, waardoor je van de dood bent gered. Nog tien minuten en je zou verloren zijn geweest.

Het leek wel alsof er vlammen spotten uit de twee grote blauwe ogen, bij het horen van de naam en zij bracht er met moeite uit:

— Jullie hebben hem hier en jullie laten hem ongemoeid?

— Als hij niet geleefd had, liefje, dan zou hij je niet hebben kunnen redden, zei Shirley, grijnslachend.

— Maar nu heeft hij zijn werk gedaan. Waarom staat hij daar nu nog? Zijn jullie kinderen geworden? Je hebt hem nu toch eindelijk in je vingers.

— Dat is werkelijk een allerliefst meisje, siste Henderson, bleek van woede en nauwelijks in staat om zich te weerhouden, ondanks de vier dreigende revolvers. Heeft men ooit zo'n duivelin gezien? Een tijger zou meer dankbaarheid tonen, als men hem een doorn uit de poot trok.

— Stil James, zei Brand, even zacht.

Raffles had zich zeer bedaard naar de vrouw toegewend en zei:

— Ik wil toegeven dat ik niet op grote dankbaarheid gerekend had, maar deze haat is mij toch onverklaarbaar, juffertje.

Een kort, snijdend lachje klonk.

— Onverklaarbaar? En jij bent zo knap? Je bent zo verstandig? Het is aan jou te wijten dat twintig, dertig van onze jongens in Sing-Sing zitten en dat er drie in de elektrische stoel moesten gaan leunen en je kunt je niet begrijpen, waarom ik je haat? Jij speelt voor mensenredder, voor filantroop, of hoe dat moois heet en je kunt niet begrijpen, waarom je gehaat wordt? Ha, ha, dan zal ik het je wel vertellen.

— Onnodig, viel Raffles haar koel in de rede. Laat mij u mogen zeggen, juffertje, dat ik je kalm je reis naar de eeuwigheid had laten voortzetten, als mijn leven niet op het spel had gestaan, dat ik toch nog altijd een weinig hoger stel dan dat van jou.

De ogen van de vrouw waren donker en dreigend geworden. Zij deed nog

maals moeite om overeind te komen, maar dat was haar nog volkomen onmogelijk. Zij kon alleen maar het hoofd een weinig bewegen.

Weer liet zij datzelfde snerpend lachen horen en zei toen:

— En dan zou ik je nog dankbaar moeten zijn? Je zou immers kalm de kraaienmars laten blazen, Raffles?

— Ik geloof dat ik daar heel verstandig aan zou hebben gedaan, antwoordde Raffles kortaf.

— Waar wachten jullie dan nog op, jongens? Jullie hebben je proppenschietters in je knuisten en je denkt toch niet dat het speelgoed is? Waar wacht je op om hem neer te schieten, hier voor mijn ogen, zodat ik er ook van kan genieten?

De stem van de vrouw was nog zwak, maar had een afschuwelijke klank.

— Wilde je er graag bij zijn, liefje? vroeg Shirley grinnikend. Wel, ik had het karweitje eigenlijk in een ander vertrek willen opknappen, maar als ik je er plezier mee kan doen, dan zullen wij hem en zijn vrienden, die je naar het schijnt nog net gezien hebt, hier wel even vonnissen.

— Ik wist wel, Shirley, dat er op het woord van een schurk niet te bouwen viel, zei Raffles rustig, en het is maar goed dat ik er op gerekend heb.

Het volgende speelde zich zo snel af, dat alles reeds was afgelopen, voor de vrouw in het bed goed begreep wat er gaande was.

Raffles hield zich schijnbaar nog altijd onledig met het wegbergen van zijn instrumenten.

Hij had een tweede, grotere injectiespuit ter hand genomen en drukte deze, terwijl hij nog sprak, bliksemsnel en met kracht af in de richting van het groepje bendeleden, die tot hun ongeluk en half uit instinct dicht bijeen waren blijven staan.

Een wolk fijn verdeelde vloeistof trof drie van hen midden in het gelaat, nog voor zij er zelfs aan hadden kunnen denken, hun wapens te richten.

Zij waren als verblind, schreeuwden luid en twee hunner schoten in het wilde weg, wankelend hun revolvers af.

Een van de kogels boorde zich in het hout van het ledikant en de andere ging Shirley rakelings langs het hoofd.

Dit had geen seconde geduurd. Een van de mannen liet zijn wapen vallen en Raffles raapte het onmiddellijk op. Bijtijds, want de vierde man, niet rechtstreeks getroffen, had zijn wapen op hem gericht.

Raffles schoot een onderdeel van een seconde eerder en trof de man midden in het voorhoofd. Zonder een kreet te slaken viel deze neer, dwars over de lichamen heen van twee zijner kameraden, die languit waren neergestort. Voor dat alles waren een paar seconden voldoende.

Shirley stiet een gebrul uit als van een wild dier en tastte naar zijn zak, maar ten tweede male vuurde Raffles en de kogel ging Shirley door de rechter benedenarm, maakte hem volkomen machteloos en belette hem om naar zijn revolver te grijpen.

Gillend als een bezetene, geheel buiten zich zelf, bukte de bandiet zich en in die bukkende houding verdween hij eensklaps terzijde van het ledikant.

Er klonk een knappend geluid en toen was het alsof hij door de grond was gezonken.

En dat was hij ook inderdaad en in letterlijke betekenis, zoals naderhand zou blijken.

Maar het houten schot, waarachter hij was verdwenen moest dun zijn, want de drie mannen hoorden nog enige tijd zijn woeste kreten en het akelige gegil.

Nog nooit hadden zij een menselijk wezen op zulk een wijze horen brullen van dolle woede, van pijn en van onbevredigde wraakzucht.

Het meisje op het bed had de ogen gesloten en lag daar nu weer zo stil, alsof zij dood was.

Alleen haar lippen vertrokken krampachtig.

Raffles had de injectiespuit, die hem zulk een uitstekende dienst had bewezen, kalm in het daarvoor bestemde efui gedaan, ging op de verhoging naast het bed staan en zei rustig:

— Ik heb vannacht al eens gezegd, meisje, dat ik niet van grootspraak houd.

Maar je zult toch moeten toegeven, dat de rollen thans zijn omgekeerd. Ik zal niet trachten, je te bekeren, want ik zou evengoed kunnen proberen een krokodil te bekeren tot het vegetarisme. Het is nu eenmaal je aard, misschien kun je er niets aan doen. Wij mensen zijn maar arme schepsels die onze verbetering niet in eigen hand hebben, naar het schijnt. Ik zal nu verplicht zijn, afscheid van je te nemen, met de verzekering, dat ik je hier laat arresteren, wanneer ik er maar even de kans toe krijg. Ik vrees echter dat je vrienden wel ergens zullen wachten. Dat schreeuwende monster zal hen wel te hulp roepen. Ik heb hem, geloof ik, aan zijn arm geraakt.

Het meisje sloeg nu pas de ogen op, staarde Raffles een ogenblik met machteloze haat aan en zei toen:

— Maak mij maar af. Ik geloof dat ik niet verder zou kunnen leven in het bewustzijn, dat jij, jij helemaal alleen vijf mannen hebt kunnen overmeesteren.

— Je zult je er toch in moeten schikken, beste meid, en dat moest je weten. Je schijnt mij te kennen en het kon dus geen geheim voor je zijn gebleven, dat ik geen vrouw in koelen bloede zal vermoorden. Ik ben zo dwaas geweest, je terug te geven aan het leven. Maar ik heb haast en hier nog enige dingen te doen. Hier ligt je tas en dit zijn je sleutels, niet waar? Een van die sleutels zal wel passen op het slot van dit fraaie meubel hier.

Raffles stak de sleutel in het slot en opende het deksel van een stalen kistje.

— Wel kijk eens aan, dat valt mee. Een portefeuille, van fijn marokkijnleder en dik opgevuld met bankpapier. Hier een veel belovend doosje, dat zijn belofte ook houdt, naar ik zie. Diamanten, parels en robijnen in overvloed. Laag geschat maak ik hiervoor veertig duizend dollar. Je ziet wel, Charles, dat het geluk ons niet in de steek laat. Wij hadden wat werkkapitaal nodig; hier vinden wij het in overvloed.

Onder het spreken had Raffles Brand alles toegeworpen, die het behendig opving en in zijn zakken liet verdwijnen.

En toen maakten zij haast, want zij begrepen dat er gevaar dreigde.

Binnen enkele ogenblikken hadden zij het geheime deurtje gevonden, waardoor Shirley verdwenen was, wisten het te openen, daalden een trap af en snelden voort door een lange donkere gang. Zij hadden niets anders te doen dan het bloedspoor te volgen door de getroffen bandiet achtergelaten en dat hen tenslotte een binnenplaats en van daar naar een kleine achterstraat bracht, langs deuren, die Shirley in zijn vlucht en zijn opwinding open had laten staan.

Toen zij de straat bereikten, drongen de gewaarschuwde bandieten door de andere ingang het oneraardse verblijf binnen, te laat om Raffles en zijn vrienden te achterhalen, maar nog juist bijtijds om het meisje, dat nog niet in staat was op haar benen te staan, weg te dragen.

Waren zij tien minuten later geweest, dan had de politie, die een inval deed, haar moeten vinden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

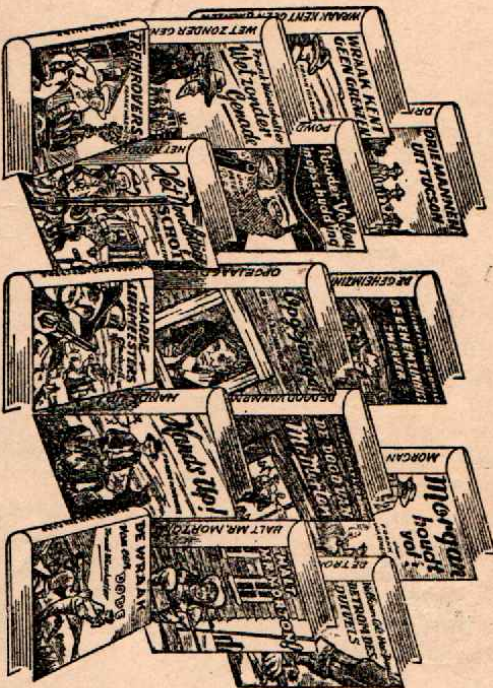
Het roemloos einde

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.-* of meer
met f 5.-* per maand

1. Trehneovers, door Frank Warner
2. Het Neodlottege schot door Arthur Macklem
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door Frank Winchester
6. Wet zonder Genade }
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgelsgagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William Colt MacDonald
10. Halt, Mr. Morton }
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Macklem
13. De gehelmzinnige zwerwer door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vel door Frank Warner
15. De Trom des Dulveis door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

Onderstaakende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____* is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembouurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007